

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 1
1943

RINTAMALEHTI

Perjantaina
tammikuun 1 pnä

VUOSI 1943 ON „SUUR-SUOMI“-UNELMIEN HAUTAAMISEN VUOSI

Uutena vuotena

SIINÄ SITÄ OLLAAN...

Sotavuosi 1943 alkaa Hitlerin ja hänen onnettomien „liittolaisensa“ varman sotilaallisen tappion merkeissä. Antakaamme tosiasiain puhua omaa selvää ja lahjomatonta kieltään.

Uuden vuoden kynnyksellä ovat Punaisen armeijan joukot siirtyneet puolustuksesta hyökkäykseen Stalingradin luona, Keskirintamalla, Donin keski-juoksun varrella sekä Pohjois-Kaukasiassa, edeten paikatellen pari sataa kilometriä.

Alkoon kukaan pettäkö itseään lohduttautumalla sillä, että perääntyiväthän saksalaiset viime talvenakin satoja kilometrejä ja kesällä 1942 taas siirtyivät hyökkäykseen. Annamme taaskin puheenvuoron tosiasioille.

Ensimmäinen tosiasia. Viime talvena oli saksalaisten sotavankien lukumäärä vähäinen. Nyt he antautuvat kymmenin tuhansin. Punainen armeija otti Stalingradin luona 72.000 vankia. Se on ottanut Donilla 50.000 uutta vankia. Tämä on selvä todistus Punaisen armeijan iskuvoiman lisääntymisestä ja Hitlerin armeijan vastustuskyvyn arveluttavasta heikkenemisestä.

Toinen tosiasia. Viime talvena Punainen armeija taisteli yksinään. Nyt sen voimakkaat liittolaiset antavat jo saksalaisille muusertavia iskuja Pohjois-Afrikassa. Se on varma enne toisen rintaman muodostamisesta Euroop-

Vuonna 1943 nauravat harakatkin aidanseipäistä Mannerheimin „Suur-Suomi“-vouhotukselle.

paan lähelle Saksan elinkeskuk-sia.

Kolmas tosiasia. Viime vuoden alussa ei Saksan onnettomien „liittolaisten“ usko Hitlerin voittoon ollut horjunut niin perusteellisesti kuin nyt. Nyt akseli natisee kaikissa liittoksissaan. Italialaiset ja romanialaiset soti-

laat, kenraaleita myöten, antautuvat mielellään Punaisen armeijan ja sen liittolaisarmeijain vangiksi, pelastuakseen Hitlerin hukkuvasta laivasta. Unkarin kansa vaatii yhä äänekkäämmiin poikiensa kotiuttamista Hitlerin

(Jatkuu 2. siv.)

Kun tulee nuolastua, vaikkei tipukaan ...

Suloiset haaveet

1. Mannerheim kirjoitti eräissä päiväkäskyssään heinäkuussa 1941:

„... Suuri Suomi välkkyi edessämme maailmanhistoriallisten tapahtumien valtavassa vyöryssä“.

2. „Uusi Suomi“ kirjoitti syyskuun 12 päivänä 1941: „Sota loppuu ennen talven tuloa“.

3. Hitler sanoi vuoden 1941 lokakuun 3 päivänä Neuvostoliittoa tarkoittaen:

„Vihollinen on murskattu eikä se enää koskaan nouse“.

4. „Uusi Suomi“ kirjoitti viime vuoden lokakuussa, että

„Stalingradin vastarinnan selkäranka on taitettu“ ja että sen puolustajain asema on „täysin toivoton“.

5. „Helsingin Sanomat“ kirjoitti viime syyskuun 16 päivänä:

„Neuvostoliitolla on riistetty Kaukasian öljy“.

Synkkä todellisuus

1. „Maailmanhistoriallisten tapahtumien valtavassa vyöryssä“ ei Mannerheimin edessä v. 1943 välky muuta kuin kolme kyynärää multaa nokan päälle.

2. Mannerheim huokasi vuoden 1942 itsenäisyyspäivänä, että raskaat ajat ovat edessä. Nämä ovat ainoat totuuden sanat sen miehen suusta. Mutta kun kovi ottaa, niin koiraskin poikii.

3. Hitlerin sotalaumat juoksevat karkuun Punaisen armeijan edessä, minkä koivista lähtee. Murskattu on taru Saksan armeijan voittamattomuudesta.

4. Viime vuoden marraskuun 19 päivänä neuvostojoukot siirtyivät Stalingradin luona puolustuksesta hyökkäykseen saartaen ja tuhoten kymmeniä vihollisen divisiooneja ja ottaneen yli 72.000 vankia.

5. Ei tipu Kaukasian öljy „Helsingin Sanomien“ enempää kuin saksammiinikaan huulille. Siirryttyään hyökkäykseen Stalingradin luona, Keskirintamalla ja Donilla Punainen armeija hyökkää nyt jo Kaukasiassakin.

UUTENA VUOTENA

(Jatkoa I. siv.)

ihämyllystä. Suomenkin hallitusherrat vilkuilevat hätäntyneinä ympärilleen, koettaen kaksimielisesti uskotella maailmalle, että Suomi muka käy „omaa sotaansa“, että se muka puolustaa „länsimaista sivistystä“ j.n.e.

Tuollaiset silmäkääntötemput eivät pelasta suomenmaalaisia Hitlerin apureita lankeamasta siihen kuoppaan, jota he ovat naapurikansalle kaivaneet. Vuosi 1943 on oleva Mannerheimin armeijan hajallelyömisestä ja „Suur-

Suomi“-unelmien hautaamisen vuosi.

Suomen kansaa ei pelasta perikadolta, vielä eloonjääneitä Suomen armeijan sotilaita ei pelasta surman suusta muu kuin selvä ja tinkimätön pesäero Hitler-Saksasta, kaikista valloitushaaveista luopuminen, suomalaisen joukkojen pois vieminen Neuvosto-Karjalan alueelta.

Sitä on vaadittava, hallitusherrat ja esimiehet on siihen pako-

„Maa polttaa suomalaisten sotilaiden jalkapohjia“

JR 50 7. komppanian 4. joukkueen sotamiehen, äänekoskelaisen työmiehen Eino Olavi Ruosteisen uudenvuoden tervehdys entisille ruotutoverilleen.

„Terve pojat siellä Syvärillä!“

Näin uuden vuoden kynnyksellä päätin kirjoittaa teille kirjeen. On kulunut puolitoista sotavuotta. Suomalainen sotapropagandahuutaa nyt ääni käheänä, että Suomi käy puolustussotaa ja että sodan aloitti Neuvostoliitto, vaikka jokainen ymmärtää, että sodan aloittivat Hitlerin palkkarengiksi antautuneet Suomen hallitusherrat. He näet luulivat valloittavansa Hitlerin avulla Neuvosto-Karjalan ja luovansiiinsanotun „Suuren Suomen“.

Silloin puolitoista vuotta sitten oltiin röyhkeitä, kun uskottiin Hitlerin voittoon. Mutta kävikin toisin kuin luultiin. Hitlerin salamasota ei täpännytkään. Ja se oli ensimmäinen merkki siitä, että Hitler-Saksa tulee kärsimään tappion.

Suomen armeija on seisonut jo toista vuotta asemissaan pääsemättä askeltakaan eteenpäin. Mutta hullua olisi luulla, että se voi säilyttää edes nämä asemansa. Sen nykyisiä puolustuslinjoja ei voida verratakaan talvisodan

alkuiseen „Mannerheimin linjaan“ ja sekin murtui niin että ryskyi. Ettekä tekään luota asemine, te pelkätte venäläisten hyökkäystä. Maa polttaa suomalaisen sotamiehen jalkapohjia Syvärillä. Eräs ruotutoverini sanoi: „Jonain kauniina hetkenä tulee meille kuumat paikat, kun venäläiset lähtevät liikkeelle. He antavat meille sellaisen ryöpyn, että meidän on lähdettävä täältä kuin ulos ajettujen kulkukoirien“.

Niin tulee käymään. Joutuesani näkemään osan siitä voimasta, mikä teitä vastassa seisoo Syvärillä, on minulle tullut sellainen vakaumus, että teille tulee käymään huonosti. Teitä odottaa kuolema.

Minä neuvon teitä: Lähtekää ajoissa pois rintamalta! Vetäytykää Suomen rajojen taakse! Vaatikaa sitä esimiehiltänne! Henkenne voitte pelastaa myöskin antautumalla Punaisen armeijan vangiksi.

Se on minun uudenvuoden toivokseni teille.

Entinen asetoverinne
Eino Olavi Ruosteinen“.

Ennen ja nyt

Kun Suomenmaassa ennen toivottiin: „Onnellista uutta vuotta!“ niin siihen vastattiin:

„Kiitos, Teille samaa!“

Nyt vastataan:

„Haista itte!“

— Kukas sen koiranhännän aidalla nostaa, jos ei koira itse, sanoi Perkkjärvellä, kun Rytin itseään Napoleonin vertasi.

— Olisita rinnan röyhkitystä ja sitä äänen komiaa kilahdusta, sanoi Herrojen Eeva, kun Riston puhetta kuunteli.

— Se puolustaa länsimaista sivistystä oikein haisupommien kanssa, sanoi Järpän vaimi, kun Rytin Neuvostoliittoa parjasi.

PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS JATKUU

Neuvostojoukot ottaneet 56.000 vankia

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAA VIRALLISESTI:

I. PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS DONIN KESKI-JUOKSULLA JATKUU

Joulukuun 25 p:nä meidän joukkomme kehittämällä menestyksellisesti hyökkäystään Donin keskijuoksun entisillä suunnilla etenivät 15—20 kilometriä. Meidän joukkomme ovat 11 päivää kestäneessä hyökkäyksessä edenneet kaikkiaan 145—200 kilometriä.

Joukkomme ovat vallanneet useita kymmeniä asutuskeskuksia, niiden joukossa TATSINSKAJAN kaupungin ja suuren rautatieaseman, VERHNE-TARASOVKAN piirikeskuksen ja suuren rautatieaseman, piirikeskukset KRIVOROSHJEN, KASHARYN ja JEFREMOVO-STEPANOVKAN sekä suuret asutuskeskukset KASKOVKAN, NIKOLSKAJAN, SHARPAJEVKAN, ILJINKAN, KOSTINO-BYSTRJANSKIN ja GRUZINOVIN. Joulukuun 16—26 päivän välisenä aikana käydyissä taisteluissa joukkomme ovat vapauttaneet kaikkiaan 812 asutuskeskusta, niiden joukossa 8 piirikeskusta ja 7 suurta rautatieasemaa.

Joulukuun 26 päivän iltaan mennessä sotavankien lukumäärä lisääntyi 6.300 miehellä. Meidän joukkomme ovat joulukuun 16—26 päivän välisenä aikana käydyissä taisteluissa ottaneet vangiksi 56.000 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Meidän joukko-osastomme ovat Tatsinskan piirissä kaapanneet lentokentillä 300 saksalasta lentokonetta ja Tatsinskan asemalla tavarajunan, jossa oli 50 lentokonetta.

Joulukuun 16—26 päivän välisenä aikana käydyissä taisteluissa meidän joukkomme ovat vallanneet kaikkiaan: 351 lentokonetta, 178 hyökkäysvaunua, 1.927 tykkiä, 850 kranaatin- ja miinanheitintä, 870 tulenheitintä, 690 panssarintorjuntakivääriä, 56.000 kivääriä, yli 30.000.000 kiväärinpatruunaa, 1.500 moottoripyörää, 1.150 kuorma-autoa, 310 ammus-, ase- ja muonavarastoa, 920 rautatievaunua ja 21 veturia.

Samana aikana on tuhottu 117 lentokonetta, 172 hyökkäysvaunua ja 268 erikokoista tykkiä.

Joulukuun 25 p:nä vihollinen jätti taistelukentälle lähes 3.000 kaatuneen sotamiehen ja upseerin ruumiit.

II. PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS STALINGRADIN LONNAISPUOLELLA

Joulukuun 26 p:nä meidän joukkomme jatkoivat Stalingradin lounaispuolella vihollisen ahdistamista, etenivät 10—20 kilometriä ja valtasivat asutuskeskukset NOVO-AKTAISKIN, GENERALOVSKIN, KANDAUROVIN, SHESTAKOVIN, ANTONOVON, KRUGLJAKOVIN, ROMASHKININ ja TSHILEKOVIN.

Sveitsiläinen lehti Punaisen armeijan uljuudesta

Geneve. Baselissa ilmestyvä „National Zeitung“ kirjoittaa otsakkeella „Venäjä hyökkää: „Se, joka tuntee Venäjän kansan, joka tuntee venäläisen sotamiehen taisteluhengen, ei ollut hämmästynyt, kun sitkeä puolustus kumosi kaikki laskelmat Stalingradin kukistumisesta. Mutta paljon vähemmässä mää-

rin pidettiin mahdollisena, että venäläinen sotamies voi tehdä sellaisia sankaritekoja hyökkäyksessään. Churchill ei ole liioitellut sanoessaan Stalinia suureksi sotilasorganisaattoriksi. Stalin pystyi aikanaan valmistamaan aseistuksen uusille, nykyisille miljoona-armeijoille sekä myöskin nostattamaan sotajoukkojaan hyökkäyshengen“.

"SUUR-SUOMEN" HISTORIAA

sanoin, kuvin ja sävelin

Vuonna 1918 herra Mannerheim peilaili kamarissaan. Seinillä riippuivat Aleksanteri Suuren, Julius Caesarin ja Napoleonin muotokuvat. Mannerheim totesi hämmästyttävän yhdennäköisyyden itsensä sekä muiden suurten maailmanvalloittajien välillä. Hän kiskasi miekan ulos tupestaan ja huusi huikealla äänellä, että hän ei pistä sitä takaisin ennenkuin on luonut "mahtavan Suuren Suomen".

"Melperi lähti sotaan
Ja jäi sinne taistelemaan".

Kesällä 1919 tuli Aunukseen ja Petroskoin edustalle tunkeutuneille mannerheimiläisille "maailmanvalloittajille" niin äkkinäinen lähtö, että suurimmat herrat eivät ehtineet edes housuja kiintä hinsa vetää. Niinpä

"Hertseeni paitaansa heilutti
Kun Viteleestä mennä keikutti".

Talvella 1921—22 Suomen armeijan upseerit Svinhufvud, Takkinen, Isontalon Antti y.m. olivat Vienan Karjalassa retkueella esittämässä "kansannousu"-nimistä ilveilyä. Huumorintajuinen Karjalan kansa nimittää "kansannousuksi" sitä livohkaa, joka mainitulle retkueelle tuli Karjalasta:

"Lahtarit Suomen oli nousussa
Kun Kiimasjärven kurat oli housussa".

Talvisota 1939—40 syttyi sen vuoksi, että Mannerheimit eivät olleet luopuneet "Suur-Suomi"-kotkotuksesta. Olivathan he nimä monta vuotta valmistelleet "Mannerheimin linjaa" tukikohdaksi valloitusaikeilleen, hollaten:

"Ja Vienanlahdesta Laatokkaan
Me piirrämme miekalla rajan".

Sepeliksi menivät "Mannerheimin linjan" rautabetonikorsut, mutta kovakalloiset Mannerheimit eivät vielääkään älyneet, että heistä ei tule maailmanvalloittajia. Saksmanni käytti ovelasti hyväkseen heidän "Suur-Suomi"-luulojaan. Ja kesäkuussa 1941 saksmaannin höynäyttämät sotahullut hihkuivat kuin rajapirut:

"Nyt sitä lähtään tähtään, tähtään.
Silmien väliin, silmien väliin".

Vuonna 1942 ei "Suur-Suomesta" puhuttu enää kuin puolella suulla. Toisesta suupielestä piipitettiin, että eihän tässä, ottiatuota, muuta kun ilman aikojaan vaan puolustetaan "länsimaista sivistystä". Mutta "raaka" sotamies huomaa, että Kustaa Mannerheimin "mahtava ja suuri Suomi" on menossa plörinäksi, ja että siis:

"Kustu oli kalliolla pyllyllään,
Pyllyllään, pyllyllään".

Vuonna 1943 otetaan Suomen herroilta lopullisesti pois kaikki "Suur-Suomi"-luulot. Miten suomalaisen sotamiehen siinä rytäkässä käy, se riippuu hänestä itsestään. Jos hän jatkaa toivotonta vastarintaa, tulee hänestä tuomaskuonaa Karjalan soille. Ne taas, joilla on hoksnokkaa ja ällä päässä, katsovat viisaammaksi painua pienen Suomen rajojen taakse, laulaen mennessään:

"Suomen pojat lahtareista
Tekee apulantaa".

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 2
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
tammikuun 4 pöä

PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS STALINGRADIN EDUSTALLA

137.650 VANKIA. — VAPAUTETTU 1.589 ASUTUSKESKUSTA

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAI VIRALLISESTI:

Syyskuun puolivälissä vuonna 1942 Punainen armeija pysähtyi saksalais-fascistiset joukot Stalingradin luona.

Sodan kulku on osoittanut, että saksalaisen päällystön strategiset suunnitelmat, joiden tarkoituksena oli vallata Stalingrad, eristää keskiosia euroopanpuoleista Neuvostoliittoa Volgalla ja Uralilla olevasta selustastaan sekä saartaa ja valloittaa Moskova, oli rakennettu hiekalle ar-

viomalla väärin omat todelliset voimat ja Neuvostoliiton reservit.

Sen täysi vastakohta oli Punaisen armeijan ylipäällystön laatima strateginen suunnitelma saksalais-fascististen joukkojen saartamisesta ja murskaamisesta Stalingradin edustalla.

Tämän suunnitelman ovat meidän joukkomme toteuttaneet vuoden 1942 marras—joulukuussa kolmessa vaiheessa.

I. ENSIMMÄINEN VAIHE — PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS STALINGRADIN LUOTEIS- JA LOUNAISPUOLELLA

Punainen armeija siirtyi marraskuun 19 päivänä hyökkäykseen Lounaisen, Donin ja Stalingradin rintaman voimilla ja antoi musertavan iskun viholliselle.

Stalingradin luoteis- ja lounaispuolella toimiville neuvostojoukoille oli Punaisen armeijan ylipäällystö asettanut tavoitteeksi lyödä hajalle sivustalla toimivat saksalais-fascististen joukkojen ryhmittymät Stalingradin edustalla ja kierto- liikkeen avulla saartaa Stalingradin edustalla sijaitsevien vihollisarmeijan joukkoyhdistelmien päävoimat. Tämä päämäärä saavutettiin Punaisen armeijan joukko-osastojen ja päällikköjunnan taitavalla toiminnalla.

Hyökkäyksen aikana meidän joukkomme löivät hajalle seuraavat vihollisen joukkoyhdistelmät: 1., 2., 5., 6., 9., 13., 14. ja 15. romanialaisen jalkaväkidivisioonan, 7. romanialaisen ratsuväki- ja 1. hyökkäysvaunudivisioonan, 44., 376. ja 384. saksalaisen jalkaväki- ja 22. hyökkäysvaunudivisioonan. Sitä paitsi on kolmelle saksalaiselle jalkaväkidivisioonalle tuotettu raskaita menetyksiä. Näissä taisteluissa meidän joukkomme ovat tuhonneet 95.000 ja ottaneet vangiksi 72.400 vihollisen sotamiestä ja upseeria. Meidän joukko-osastomme ovat ottaneet runsaan sotasaaliin, m. m. 134 lentokonetta, 1.792 hyökkäysvaunua, 2.232 tykkiä, 7.306 autoa sekä suuren määrän kranaatin- ja miinanheittäimiä, konekivääreitä, konepistooliteita, panssarintorjuntaki-

vääreitä, ampumatarvikkeita ja muuta sotamateriaalia.

Samana aikana meidän joukkomme ovat tuhonneet: 826 lentokonetta, 548 hyökkäysvaunua, 934 tykkiä, 3.190 autoa ja paljon muuta sotakalustoa.

Meidän joukkojemme hyökkäyksen aikana Stalingradin luoteis- ja lounaispuolella Punainen armeija on edennyt 70—150 kilometriä ja vapauttanut 213 asutuskeskusta. Meidän joukkojemme onnistunut läpimurto ja hyökkäys Stalingradin alueella on johtanut seuraavien saksalaisten joukkoyhdistelmien ja -osastojen saarroksiin joutumiseen: 14., 16. ja 24. saksalaisen hyökkäysvaunudivisioonan, 3., 29. ja 60. saksalaisen moottoroidun divisioonan, 71., 76., 79., 94., 100., 113., 297., 295., 305., 371. ja 389. saksalaisen sekä 20. romanialaisen jalkaväkidivisioonan, 1. romanialaisen ratsuväkidivisioonan sekä 44., 376. ja 384. saksalaisen jalkaväkidivisioonan rippelien, jotka divisioonat oli lyöty hajalle meidän joukkojemme hyökätessä Stalingradin alueella. Sitä paitsi on saarrettu Saksan armeijan ylijohdon reservien 44., 46. ja 61. tykistörykmentti, 12., 25., 37. ja 104. ilmatorjuntarykmentti, 53. kranaatin- ja miinanheitinrykmentti, 50., 162., 294. ja 336. erillinen pioneeripataljoona.

Sellaiset ovat tulokset taisteluista neuvostojoukkojen hyökkäyksen ensimmäisessä vaiheessa Stalingradin edustalla.

II. TOINEN VAIHE — PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS DONIN KESKIJUOKSUN VARRELLA

Suoritettuaan saksalais-fascististen sotajoukkojen saarron Stalingradin edustalla ja täytettyään siten menestyksellisesti ylipäällystön aset-

taman tehtävän Punainen armeija antoi joukkoon 16 ja 30 päivän välisenä aikana uuden iskun viholliselle Donin keskijuoksun varrella.

Neuvostojoukoille, jotka hyökkäsivät Donin keskijuoksulla, oli Punaisen armeijan ylipäällystö asettanut tavoitteeksi murtaa vihollisen puolustuslinja Novaja Kalitvan—Monastirshtshinanseudulla, tunkeutua Donin suuressa mutkassa toimivien saksalais-fascististen joukkojen selustaan ja estää Stalingradin luona saarretuilla vihollisjoukoilta mahdollisuus murtautua ulos tahi avunanto niille ulkoapäin.

Tämä hyökkäystavoite Donin keskijuoksulla saavutettiin täydellisesti Punaisen armeijan joukko-osastojen ja päällikkökunnan taitavalla toiminnalla.

Taisteluiden aikana Donin keskijuoksulla Punainen armeija etenit 150—200 kilometriä. On vapautettu 1.246 asutuskeskusta. Hyökkäyksen aikana meidän joukkomme ovat lyöneet hajalle seuraavat vihollisen joukkoyhdistelmät: 62., 294., 298., 306. ja 385. saksalaisen jalkaväkidiivisioonan, 11. saksalaisen hyökkäysvaunudiivisioonan, italialaiset jalkaväkidiivisioonat: 3. „Ravenna“-

divisioonan, 3. „Chelere“-divisioonan, 5. „Cassella“-divisioonan, 2. „Sforzoso“-divisioonan, 9. „Pasubio“-divisioonan, 52. „Torino“-divisioonan, 1. mustapaitojen prikaatin sekä 7. ja 11. romanialaisen jalkaväkidiivisioonan. Sitä paitsi on tuotettu suuria tappioita neljälle vihollisen divisioonalle. Vihollisen joukot ovat menettäneet näissä taisteluissa yksistään kaatuneina 59.000 miestä; vangiksi on otettu 60.050 vihollisen sotamiestä ja upseeria. Neuvostojoukot ovat ottaneet suuret määrät sotasaalista, m. m.: 368 lentokonetta, 178 hyökkäysvaunua, 1.927 tykkiä, 7.414 autoa sekä suuren määrän kranaatin- ja miinanheitin- ja konekivääreitä, konepistoolia, panssarintorjuntakivääreitä, ampumatarvikkeita ja muuta sotamateriaalia.

Sitä paitsi meidän joukkomme ovat tuhonneet: 117 lentokonetta, 172 hyökkäysvaunua, 268 tykkiä, yli 1.000 autoa ja paljon muuta sotakalustoa.

Sellaiset ovat tulokset taisteluista neuvostojoukkojen hyökkäyksen toisessa vaiheessa Stalingradin edustalla.

III.

KOLMAS VAIHE — PUNAISEN ARMEIJAN HYÖKKÄYS STALINGRADIN ETELÄPUOLELLA

Johdettuaan Stalingradin luona joukkonsa umpikujaan ja saatettuaan ne perikadon partaalle Saksan sotilasjohto teki epätoivoisen yrityksen vapauttaa Punaisen armeijan saartamat joukkonsa Stalingradin luona. Tässä tarkoituksessa vihollinen keskitti Kotelnikovin pohjoispuolelle suuren armeijaryhmän ja aloitti joulukuun 12 p:nä hyökkäystoimet meidän joukkojamme vastaan.

Punaisen armeijan ylipäällystö oli asettanut Stalingradin eteläpuolella toimiville neuvostojoukoille seuraavan tehtävän: lyödä hajalle vihollisjoukkojen uusi iskuryhmä, ajaa saksalaiset etelään ja ottaa heiltä viimeinen mahdollisuus avata tie Stalingradin luona saarroksissa oleville divisiooneilleen.

Tämä tavoite saavutettiin meidän joukkomme hyökkäyksen kolmannessa vaiheessa Stalingradin eteläpuolella.

Hyökkäyksen aikana Stalingradin eteläpuolella meidän joukkomme etenivät 100—150 kilometriä ja vapauttivat yli 130 asutuskeskusta. Tais-

Kuusi viikkoa kestäneiden taisteluiden aikana meidän joukkomme ovat Stalingradin luona vapauttaneet saksalais-fascististen anastajien kädestä 1.589 asutuskeskusta. Marraskuun 19 päivänä 1942 alkaneen hyökkäyksen aikana Punainen armeija on lyhyessä ajassa menestyksellisesti suorittanut mitä vaikeimman operation saartaen tiukalla renkaalla 22 vihollisen divisioonaa Stalingradinseudulla. Punainen armeija on tuhonnut täydellisesti 36 divisioonaa, niistä 6 hyökkäysvaunudiivisioonaa, ja aiheuttanut raskaita menetyksiä vihollisen 7 divisioonalle. Tänä aikana saksalais-fascistiset joukot ovat menettäneet 175.000 sotamiestä ja upseeria kaatuneina; meidän joukkomme ovat ottaneet vangiksi 137.650 vihollisen sotamiestä ja upseeria. Jouk-

teluissa joulukuun 12 ja 30 päivän välisenä aikana meidän joukkomme ovat lyöneet hajalle 6., 17. ja 23. saksalaisen hyökkäysvaunu- sekä 16. moottoroidun divisioonan, 4. ja 18. romanialaisen jalkaväki- sekä 5. ja 8. ratsuväkidiivisioonan. Saksalais-fascistiset joukot menettivät yksistään kaatuneina 21.000 miestä. Vangiksi on otettu 5.200 vihollisen sotamiestä ja upseeria. Meidän joukkojemme ottaman runsaan sotasaaliin joukossa on 40 lentokonetta, 94 hyökkäysvaunua, 292 tykkiä, 329 autoa sekä myös paljon muuta aseistusta, lentokone- ja hyökkäysvaunukalustoa.

Taisteluiden kuluessa meidän joukkomme ovat tuhonneet: 306 lentokonetta, 467 hyökkäysvaunua, 257 tykkiä, 945 autoa sekä paljon muuta sotakalustoa.

Sellaiset ovat tulokset taisteluista neuvostojoukkojen hyökkäyksen kolmannessa vaiheessa. Näin toteutettiin kolmessa vaiheessa Punaisen armeijan ylipäällystön suunnitelma saksalais-fascististen joukkojen saartamisesta ja hajalle lyömisestä Stalingradin edustalla.

komme ovat ottaneet seuraavan sotasaaliin: 542 lentokonetta, 2.064 hyökkäysvaunua, 4.451 tykkiä, 2.734 kranaatin- ja miinanheitintä, 8.161 konekivääriä, 15.954 konepistoolia, 3.703 panssarintorjuntakivääriä, 137.850 kivääriä, yli 5.000.000 ammusta, yli 50.000.000 patruunaa, 2.120 rautatievaunua, 46 veturia, 434 ampumatarvike-, ase- ja muonavarastoa, 15.039 autoa, 15.783 hevosta, 3.228 moottoripyörää ja suuren määrän muuta sotakalustoa.

Meidän joukkomme ovat tänä aikana tuhonneet: 1.249 saksalaista lentokonetta, 1.187 hyökkäysvaunua, 1.459 tykkiä, 755 kranaatin- ja miinanheitintä, 2.708 konekivääriä, 5.135 autoa ja paljon muuta sotakalustoa.

Ruotukaverusten kesken

Länsimaisesta sivistyksestä, „Suur-Suomesta“ ynnä muusta

„Tiedätkös sinä, minkä puolesta me taistellaan?“

„No totta helkkarissa. Suur-Suomen puolesta tietenkin.“

„Ei, hyvä mies. Ei nyt saa niin sanoa. Suur-Suomen puolesta taisteltiin silloin kun vielä luultiin, että tästä painutaan kanakena Uralille saakka. Mutta kun se vouhotus meni pyllylleen, niin nyt pitää sanoa, että me puolustetaan länsimaista sivistystä.“

„Jassoo. No piruakos me siten täällä vieraalla maalla tehdään? Kyllä kai sitä länsimaista sivistystä voi Suomessakin puolustaa.“

„Ei voi.“

„Miksei voi?“

„Siksei, että jos me pysytään omassa maassamme emmekä pyri kahmasemaan itäisen naapurin omaisuutta, niin se pakana antaa meidän olla rauhassa, eikä siitä saada tappelukaveria. Ymmärrätkö?“

„No juu. Me onnettomat ei saada tilaisuutta puolustaa län-

simaista sivistystä, jos ei pommita naapurien silmille eikä pistetä pitkiä kynsiä sen taskuun. Eikö niin?“

„Niin juuri.“

„Mutta kun naapuri paneekin kampoihin, kyörää meidät kodistaan pellolle ja ottaa omansa pois, niin eikös sekin ole länsimaista sivistystä?“

„Ei, se on itämaista raakalaisuutta.“

„No nyt minä ymmärrän tämänkin asian. Mutta sanopas, mistä sinä olet noin syvällisen valtioviisauden ammentanut?“

„Risto Rydin itsenäisyyspäiväpuheesta.“

„Sitähän minäkin, ettet sinä itse niin klerä kaveri ole, mutta ethän sinä olekaan mikään huijittelainen asianajaja.“

„En, enkä hullu poika Huittisista, joka syö enemmän kuin tienaa.“

„Mitäs sinä viittaillet? Syökö Rytikin enemmän kuin tienaa?“

„Ainakin sen silmät vetää enemmän kuin mahaan mahtuu.“

EPÄILYTTÄVÄÄ „RAKKAUTTA“

SUOMEN HERRAIN JAARITTELU „POHJOLAN KOHTALON YHTEYDESTÄ“ AIHEUTTAA RUOTSISSA PILKALLISTA HYMYILYÄ

Ruotsin lehdet toteavat, että Suomen lehdistö on nyt yhtäkiä alkanut suuntautua pohjoismailhin ja pyrkiä ystävällisiin suhteisiin Ruotsin kanssa. Ruotsin lehdistöltä ei jää huomauttamatta, että tämä kaikki tapahtuu sen jälkeen, kun suomalaisissa lehdissä on ensin kolmen vuot-

slit, että se ei ole osallistunut sotaretkeen Neuvostoliittoa vastaan.

Vieläpä sellaisetkin lehdet, jotka ovat suhtautuneet Mannerheimiin myönteisesti, kuten esimerkiksi „Dagens Nyheter“ toteavat oudoksuen kaikkien Suomen lehtien aivan odottamattomasti leimahtaneen „tu-

lisen“ rakkauden Ruotsia kohtaan ja arvelevat, että se on tapahtunut valtiovallan taholta annettujen salaisten ohjeiden mukaan.

Ruotsalaiset lehdet toteavat erittäin kuvaavana ja huvittavana seikkana sen, että Suomen sanomalehdistön „Ile mmenpurkauksen“ hetkeksi oli valittu marraskuun 8 päivä, jolloin englantilaiset ja amerikkalaiset alkoivat hyökkäyksensä Pohjois-Afrikassa. Nuo purkaukset olivat vieläkin kiihkeämpiä marraskuun 19 päivänä, jolloin venäläiset siirtyivät hyökkäykseen Stalingradin luona.

Sotamiehet ja „herran krekkalat“

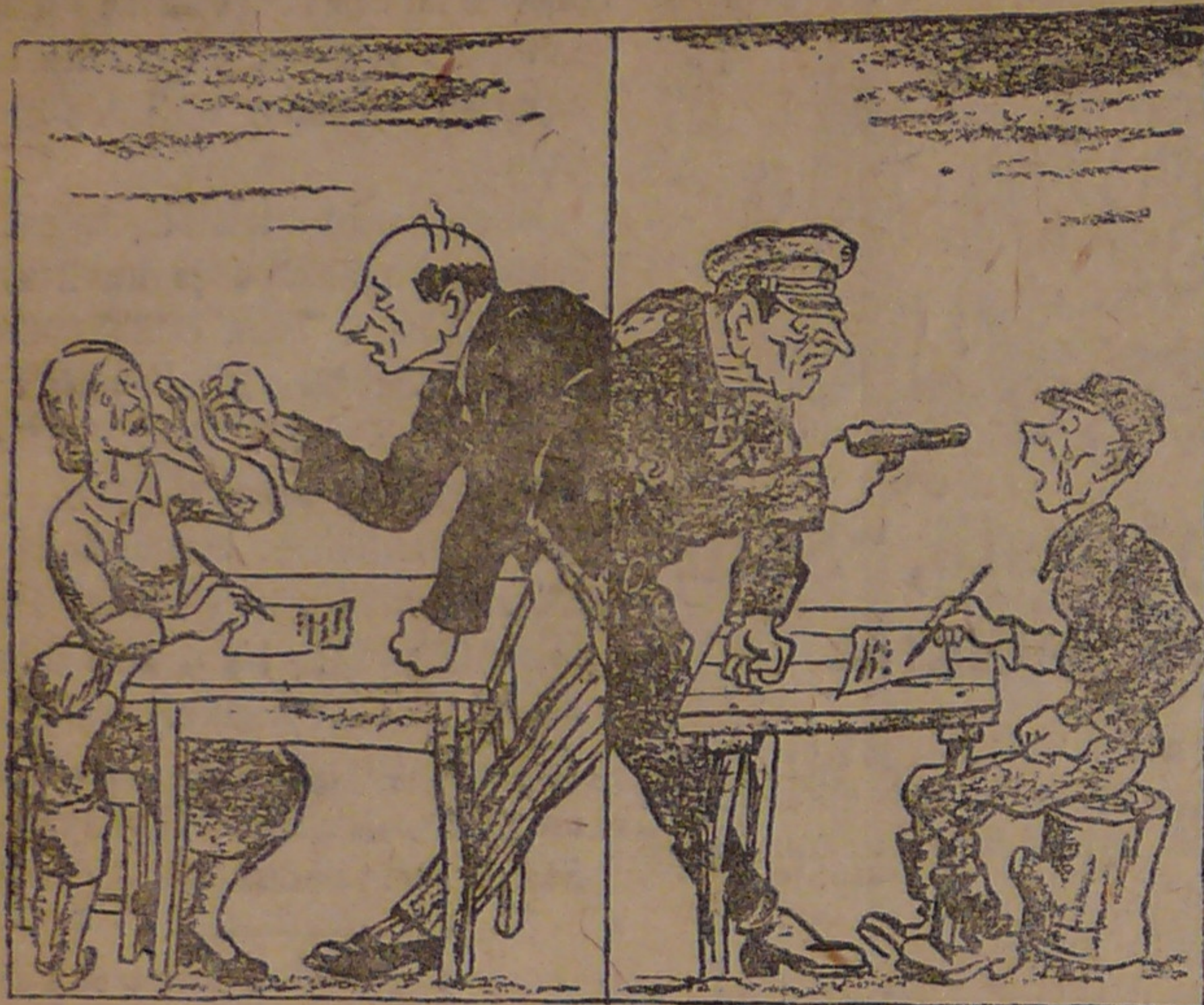
Voidaanko sotamiehiä pakottaa tappelemaan?

Tähän tärkeään kysymykseen vastaa eräs turkulaisen työmiehen vaimo rintamalla olevalle miehelleen lähettämässään kirjeessä:

„Ne eivät voi ketään pakottaa tappelemaan, elleivät laita joka miehen taa jotain herran krekkalaa vahtia pitämään, ja sinne ne eivät kai nokkaansa pistä, sillä siellä linjalla voi mennä vaikka henki, ja kyllä ne omaa henkeään koettaa säilyttää. Minä olen sitä mieltä, että ala vakavasti yrittää pois sieltä.“

Tämän selväjärkisen työläisen ajatukset kulkevat oikeaan suuntaan. Kun linjoilla ovat sotamiehet alkavat katsella ympärilleen, niin he huomavat helposti, että ne „herran krekkalat“, suojeluskuntalaiset ja sotapoliisit, jotka on määrätty sotamiesten selän taa kyttilämään, ovat joukko-osastoissa pienenä vähemmistönä. Ne ovat kyllä miehiä jahtaamaan yksinäisiä rintamakarkureita, mutta joukolle ne eivät voi mitään.

„KAIKKI ON PARHAIN PÄIN“

Sekä rintamamiehiä että heidän omalsiaan on tämän tästä kielletty kertomasta kirjeissään ikävistä asioista. Kuvastamme näkyy, kuinka Ryti kotirintamalla ja Mannerheim sotarintamalla „antavat ymmärtää“, että pitää kirjoittaa iloisesti.

PUNAINEN ARMEIJA ON VALLANNUT VELIKIE LUKIN

Saksalainen varuskunta tuhottu

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAÄ VIRALLISESTI:

Keskirintamalla meidän joukkomme ovat päättävällä rynnäköllä vallanneet Velikie Lukin kaupungin ja rautatiesolmun. Kaupungin varuskunta tuhottiin, kun se kieltäytyi laskemasta aseitaan.

Stalingradin eteläpuolella meidän joukkomme ovat vallanneet Elistan kaupungin.

Stalingradin lounaispuolella joukkomme ovat vallanneet Tormonin piirikeskukseen.

Pohjois-Kaukasiassa joukkomme ovat vallanneet Tshikolan piirikeskukseen.

On otettu vankeja ja kaapattu sotasaalisia.

LASTEN JA IMEVÄISTEN SUUSTA

Helsinkiläisten pikkupoikien mielipide Mannerheimistä

Helsingin Kaivopuiston pallokentällä on ryhmä pikkupoikia sotaa leikkimässä. Ohii kulkeva suojeluskuntapukuinen pönäkkä herrasmies pysähtyy tarkastelemaan oikein asiantuntijan silmillä poikien rakentamaa „taistelujärjestystä“, joka muodostuu jätetyneistä hevosenkakkareista.

Suurimpia kakkareita osoittavat poijista selostaa tilannetta:

— Tämä on kenraali Malmberg, tuossa on kenraali Vallenius, tässä Sihvo, tuolla Heinrichs, tämä on Sulavuo, tuo Talvela...

— Mutta missäs Mannerheim on? kysyy suojeluskuntalainen innostuen.

— Me ei ole vielä löydetty niin suurta sorkkakakkaraa, vastaavat pojat kuorossa.

Hitleriläisiä ankkoja

italialaisten ja romanialaisten joukko-osastojen „kunnostautumisesta“

Suomalaista yleisöä on koetettu viime aikoina saada uskomaan sellaisiinkin „uutisiin“, että italialaiset ja romanialaiset joukko-osastot ovat muka „siellä jossain“ kunnostautuneet taisteluissa Neuvostoliiton, Englannin ja Amerikan sotavoimia vastaan. Kaikkea ne näisit teettävätkin Suomen Tietotoimistolla, joka tuollaisia ankkoja ihmisille tykittää!

Samaan aikaan kun saksalaiset sotajoukot ovat „kunnostautuneet“ Stalingradin edustalla Pohjois-Afrikassa pötkimällä karkuun sen minkä on koivista lähtenyt sekä jättämällä italialaiset ja romanialaiset „liittolaisensa“ oman onnensa nojaan, ovat nämä puolestaan todellakin kunnostautuneet — antautumalla kymmenin ja sadoin tuhansia Punaisen armeijan ja sen liittolaisten sotavangeiksi. Stalingradin edustalla antautui Punaiselle armeijalle viisi romanialaista divisioonaa kenraaleineen ja esikuntineen. Pohjois-Afrikan Länslaavikolla antautui englantilaisille 300.000 italialaista, heidän joukossaan 100 kenraalia.

Kertomalla ihmisille hitleriläisiä kaskuja italialaisten ja romanialaisten joukko-osastojen „kunnostautumisista“ Suomen sotapropaganda koettaa estää yleisöä huomaamasta sitä käänteentekevää tosiasiaa, että kynityt, petetyt ja onnettomat Saksan „liittolaiset“ ovat jo alkaneet valtavassa joukkomitassa pelastautua Hitlerin hukkuvasta laivasta.

Kymmenet tuhannet romanialaiset ja sadat tuhannet italialaiset sotamiehet upseereineen kenraaleineen ovat tehneet omalla tavallaan, antautumalla liittoutuneiden armeijain sotavangeiksi. Suomalaiset voivat tehdä sen joko seuraamalla italialaisten ja romanialaisten kotitalotovereittensa esimerkkiä tai hi vaatimalla omien joukko-osastojensa viemistä takaisin Suomeen.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 3
1943

RINTA MALEHTI

Torstaina
tammikuun 7 pnä

SAKSALAISTEN SUURI SELKÄSAUNA STALINGRADIN EDUSTALLA

137.650 VANKIA. — 170.000 KAAATUNUTTA. — 1.589 VAPAUTETTUA KYLÄÄ JA KAUPUNKIA. — VALTAVA SOTASAALIS

Tietämätön

tietotoimisto

Suomen Tietotoimisto katsoo nykyään velvollisuudekseen satata suomalaiselta yleisöltä tiedot Hitlerin armeijain suuresta selkäsäunasta Itärintamalla. Se tekeytyy aivan tietämättömäksi valtavista suurtaapahtumista, jotka merkitsevät jyrkkää käännettä koko sodan kulussa. Tuo omintuinen totuuden salaaminen tapahtuu tietenkin Suomen hallitukselta ja vielä ylempääkin — suoraan Berliinistä — saatujen ohjeiden mukaan.

Kokonaiset saksalaiset armeijat, perääntyvät satoja kilometrejä. Hurjassa sekasortoisessa paossaan ne jättävät jälkeensä kymmenien ja satojen tuhansien sotamiestensä ja upseeriensa ruumilt sekä suunnattomat määrät sotakalustoa. Punainen armeija ottaa lähes puolitoista sataa tuhatta vankia, se vapauttaa saksalaisten anastajien käsistä tuhansia asutuskeskuksia. Stalingradin edustalla on 22 saksalaista divisioonaa saarrettuina tiukkaan mottiin.

Mutta S.T.T. — Suomen Tietämätön Tietotoimisto — väytstelee vain muina miehinään, että „yrittäväthän“ nuo venäläiset siitä täällä hiukan hyökkäillä, mutta nuo yritykset „tietysti“ torjutaan kaikkialla. T.k. 2 pnä se kertoi „pienistä paikallisuontoisista taisteluista“, joissa venäläiset ovat muka kärsineet „suuria menetyksiä“.

Tuollaisia vitsejä tulee S.T.T. leikanneeksi häkeltyessään hitleriläisten propagandavalheiden sekamelskaan.

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto julkaisi tammikuun 1 päivänä virallisen tiedonannon kuusi viikkoa kestäneistä taisteluista Stalingradin luona. Toistamme lyhyesti sinä esitetyt tiedot näiden taistelujen tuloksista.

Punaisen armeijan joukot ovat vapauttaneet saksalais-fascististen anastajien käsistä 1.589 asutuskeskusta.

Punainen armeija on saartanut tiukalla renkaalla 22 vihollisdivisioonaa.

Punainen armeija on tuhonnut täydellisesti 36 vihollisdivisioonaa.

Saksalais-fascistiset anastajat ovat menettäneet 175.000 sotamiestä ja upseeria kaatuneina.

Punaisen armeijan joukot ovat ottaneet vangiksi 137.650 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Punaisen armeijan sotasaaliin joukossa on:

- 542 lentokonetta,
- 2.064 hyökkäysvaunua,
- 4.451 tykkiä,
- 2.734 kranaatin- ja miinanheitintä,
- 8.161 konekivääriä,
- 15.954 konepistoolia,
- 3.703 panssarintorjuntakivääriä,
- 137.850 kivääriä,
- 2.120 rautatievaunua,
- 46 veturia,
- 434 ampumatarvikke-, ase- ja muenavarastoa,
- 15.039 autoa,
- 15.783 hevosta,
- 3.228 moottoripyörää,
- yli 5.000.000 ammusta ja
- yli 50.000.000 patruunaa.

Neuvostojoukot ovat tuhonneet: 1.249 saksalaista lentokonetta, 1.187 hyökkäysvaunua, 1.459 tykkiä, 755 kranaatin- ja miinanheitintä, 2.708 konekivääriä, 5.155 autoa ja paljon muuta sotakalustoa.

tulee kuitenkin ilmi, ja se pakottaa suomalaisenkin rintamamiehen ajattelemaan, kuinka voidaan pelastautua Hitlerin hukkuvasta laivasta, ennenkuin surma saavuttaa.

Suomen propagandaherrat erehtyvät luullessaan voivansa rauhoittaa kansaa salaamalla siltä totuuden Itärintaman ja Pohjois-Afrikan sotatapahtumista. Totuus

Kolmas on kuolema

Itärintaman ja Pohjois-Afrikan sotatapahtumat puhuvat selvää kieltä Hitler-Saksan perikadon lähenemisestä.

Romanialaiset ja italialaiset sotamiehet ja upseerit ovat alkaneet pelastautua Hitlerin hukkuvasta laivasta antautumalla kymmenin ja sadoin tuhansin Punaisen armeijan ja sen liittolaisarmeijain sota-vangeiksi. Stalingradin luona antautui 5 romanialaista divisioonaa esikuntineen ja kenraaleineen. Pohjois-Afrikan Länsiaavikolla antautui 300.000 italialaista.

Suomalainen sotilas!

Jos tahdot elää, jos tahdot vielä nähdä perheesi ja kotisi, jos tahdot vielä joskus astella Suomen kamaralla, on siihen ainoastaan kaksi mahdollisuutta:

1) Sotavangiksi antautuminen.

2) Viipymätön rintamalta pois lähteminen.

Kolmatta pelastumisen mahdollisuutta ei ole. Kolmas on kuolema.

Vangiksi antautuminen suurin joukoin on täysin mahdollista. Sen osoittaa romanialaisten ja italialaisten sotilaiden esimerkki. Esimiehet voidaan pakottaa viemään suomalaiset joukko-osastot pois vieraalta maalta, kun sitä joukolla vaaditaan.

Jos kauan tuumit ja vitkastelet, olet kuoleman oma. Rohkea rokan syö.

„Tekisin aina päinvastoin kuin käskettäis“

Sotamies Sulo Virtasela, 1 Kpk 2635, kirjoittaa eräs nuori tyttö:

„Usko pois, niin minä ainakin olisin oikea Sven Dufva — tekisin aina päinvastoin kuin käskettäis“.

Tällaiset kirjeet, joissa kotirintaman naiset suoraan sanoin tahtii peitellyimmässä muodossa kehottavat rintamalla olevia omaisiaan ja tuttaviaan tottelemattomuuteen esimiehiä kohtaan, pinnaamiseen, rintamalta poislähtemiseen, käyvät nyt yhä tavallisemmiksi. Eikä se ole ihmeäkään. Kotirintamalla nähdään vielä selvemmin kuin rintamalla, että koko elämä menee hunnigolle, jos vielä alistutaan aasimaisten sotahullujen herrojen tahtoon.

„En toivo tänne saksmannien valtaa“

Erään pikkuvirkailijan vaimo kirjoittaa:

„Sodan loppua vain odotan. Olkoon se millainen tahansa, niin ei se pahempi voi olla kuin tämä sota-aika on ollut. En toivo tänne saksmannien valtaa. Kyllä elämä olisi silloin kaikkea muuta kuin paratiisia.“

Siellä kotona oli se tanskalainen puutarhuri kertonut, miten raastasti ja epäoikeudenmukaisesti saksmannit kohtelevat tanskalaisia. Tietysti se olisi täällä sama, jos he olisivat täydellisesti vallassa“.

MÄENPÄÄN ENNUSTUS TOTEUTUU

Syvärin rintamalla kaatuneen sotamies Frans Mäenpään (5 Kpk 9427) taskusta löydettiin lähettämätön kirje, joka oli osoitettu Sofia Mäenpäälle (Toijala, Nahkiala). Mäenpää kirjoitti:

„LINJOILLA OLO ON RANGAISTUS“

Turusta kirjoitetaan Syvärin rintamalle:

„Ville oli taas lomalla. Hän on aivan täys saksmanni. Siis ko kertoi, että kotona he eivät ollenkaan sovi hänen kanssaan. Arvaahan sen.“

Ville muuten oli kertonut, ettei teidän porukka olisi muuten linjalle joutunut, kun juuri sen takia, kun piti niin paha elämää täällä lähtiessään sekään sitten koko matkan vielä. Villen mielestä teidän linjoilla on siis rangaistus, ei mitään muuta“.

Salosta kirjoitetaan:

„Voitto oli kirjoittanut, että heidän porukasta oli yksi miehen joutunut etulinjaan rangaistukseksi siitä, että oli kotiinsa kirjoittanut jotain sellaista minkä sensuuri oli pitänyt sovimattomana.“

Etulinjan miehiä ei tuolla ainakaan pelätellä. Heitä voidaan enemmän eteen siirtää, ellei suoraan ajeta toiselle puolelle“.

Etulinjan miehillä on täysi syy kysyä viskaaleilta, mikä on syy rikos, josta he ovat kärsimässä rangaistusta. Tämä kysymys on esitettävä mahdollisimman tiukasti ja joukolla, niin että heidän viskaalien on pakko antaa siihen kieräilemätön vastaus. Ja jos vastausta ei anneta, on lähdettävä pois ansaitsematonta rangaistusta kärsimästä, palnuttava pois rintamalta tai antauduttava vangiksi.

„Kyllä tästä taitaa paskanen loppu taas tulla. Ei se mitään toivottavaa olisi, vaan niin näytää asiat kehittyvän. Ei pitäisi lentää ylemmä kuin silvet kantaa“.

„Hitlerin armeija ei palaa milloinkaan kotiin“

United Pressin sotatapahtumien selostaja sanoo:

„Saksalaiset ovat hävinneet taistelun Stalingradista, joka on muuttunut saksalaisten sotamiesten äärettömäksi hautausmaaksi“.

Svenska Dagbladet:

„Punaisen armeijan hyökkäykselle on ominaista sen suuri voima ja suunnitelmallisuus“.

News Chronicle:

kiinnittää erikoista huomiota siihen, että Punainen armeija ottaa paljon enemmän vankeja nyt kuin viime vuonna.

Post kirjoittaa:

„Enemmän kuin vuosi sitten Hitler kerskui, että Punainen armeija on jo lyöty, mutta onnettomuudeksi Hitler ei saa hyökkäviä venäläisiä uskomaan sitä“.

Amerikkalainen radioselostaja Steel:

„Hitlerin armeija tulee tuhotuksi Neuvostoliiton—Saksan rintamalla. Se ei palaa milloinkaan kotiin“.

MITEN PELASTUTAAN HITLERIN HUKKUVASTA LAIVASTA?

„Syököön soppansa se, joka on sen keittänytkin!“

Vänrikki Eino Saarisela, 1 Kpk 4173, kirjoitti hänen vaimonsa Inkeri Saarinen Helmingistä:

„Kyllä Suomen herrat sen soppa keittivät, mikä jää syömättä. Nyt taas puhutaan rauhasta, saa nähdä jos se sitten tulee. Uskokaa nyt, että se on tehtävä, se rauha! Miehet loppuvat ja nääntyvät ihan kaikki“.

Sotavankina oleva JR 10 sotamies Seth Immonen lausui kuulustelussa:

„Minä ja neljä minun ase-toveriani lopetimme sodan kohdaltamme. Antauduimme partiossa ollessamme vapaaehtoisesti Punaisen armeijan vangiksi. Me sanoimme: „Syököön soppansa se, joka on sen keittänytkin“.

Eräs Muuraismäeltä kotoisin oleva talonpoikaisnainen kirjoitti rintamalle:

SVEITSILÄINEN LEHTI

sodan tulevaisuudennäköaloista

Geneve. Schaffhausenissa ilmestynyt „Arbeiter Zeitung“ kirjoittaa: „Lähenee aika, jolloin sodassa ei muodostu ainoastaan kaksi rintamaa, vaan useampia. Pohjois-Afrikan jälkeen muodostuu Italiasta, Ranskasta ja Balkanista uudet rintamat. Ne ovat jo osittain muodostuneet siksi. Saksan sotakoneelle asetetaan yhä suurempia vaatimuksia, sillä sen edessä on suuria ja vaikeita tehtäviä sekä etelässä että pohjoisessa, sekä idässä että lännessä. Mutta tuo sotakone on jo käynyt kolme vuotta täydellä vauhdilla, taistelun epätoivoisesti reserveistä ja vieläpä viimeisistä reserveistä. Silloin kun se ei ollut kulunut, tarvitsi sen toimia vain yhdellä rintamalla. Mutta tänään on olemassa kaksi tai kolme ja huomenna tulee olemaan neljä tai viisi rintamaa ja kaikki ne vaativat mitä suurinta jännitystä. Voiko se kestää sellaista jännitystä neljäntenä sotavuotena, — sitä ammattimiehet epäilevät vakavasti“.

NATSIEN SÄÄRET ON OIKEAA LAATUA

Hitlerin laumat nyt juoksevat Donilla etsien arojen ääriä. Ritarit laukkaavat, keinoilla monilla oikovat luitansa väärää, autoilla, pyörillä, jotkut myös konilla auttavat nopeita sääriä!

Ei ole ihme, jos Hitlerin Aatua vaivaakin mielenankeus: Natsien sääret on oikeaa laatua, niitä ei rasita kankeus. Kauniimpaa kuin tykinruokana kaatua heistä on myös sotavankeus!

STALINGRADIN edustalla saarroksiin joutuneet viiden romanialaisen divisioonan sotamiehet ja upseerit ovat laskeneet aseensa ja antautuneet Punaisen armeijan vangiksi.

KUVASSA nähdään Neuvostojoukkojen vangiksi joutuneita romanialaisia sotamiehiä ja upseereita.

*

AJAT MUUTTUVAT

Jokaisena uutena sotavuonna keljuttaa suomalaista sotamiestä — ja upseeriakin — enemmän kuin edellisenä. Erään upseerin kirjeessä nimitettiin tätä ilmiötä „hatutuskäyrän nousemiseksi“. Allaesitetyt pätkät suomalaisten sotamiesten kenttälauluista v. 1941—43 osoittavat havainnollisesti, miten tuo „käyrä“ nyt alkavana vuonna saavuttaa huippupisteensä.

Vuonna 1941

Mannerheimi vanikka kävelee kuin ankka ja rinta on kuin romukaupan akkuna.

Mannerheimi on ollaksensa parempi kuin herra kun se on kelvannu Hitlerille kerran.

Vuonna 1942

Omat nakemme meitä ei tarvitse ne on heiloja saksmannien.

Arvoa ei ansaita me Suomen maassa suuressa.

Kyllä haihtuu isänmaanrakkaus kun on selässänl kivääri ja pakkaus.

Vuonna 1943

Se Suur-Suomi-röyhistys oli vain väliaikainen.

Pojat ne sanoit, että nyt sitä lähtään silmien välillä Rytä tähtään.

Suomen pojat ne Mannerheimistä tekee apulantaa.

„Ei olisi tarvinnut alkaakaan“

Sotamies Viljo Miksellä kirjoittaa eräs puolalainen Helli-niminen tyttö:

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

„Kyllä tuo sota saisi joutua ja olisi jo saanut. Ei olisi tarvinnut alkaakaan.“

STALINGRADIN MOTTI

Stalingradin edustalla on valavan suuressa mittakaavassa toteutunut sananlasku: Joka toiselle kuoppaa kaivaa, se itse siihen lankeaa. Stalingradia motittamaan lähteneet saksalaiset ovat itse joutuneet mottiin — todelliseen „miloonamottiin“.

Punainen armeija on lyönyt rajalle saksalaiset joukot ja saaranut tiukalla renkaalla jäljelle jääneet 22 vihollisdivisioonaa. Neuvostojoukot pitävät huolta siitä, että saarroksiin joutuneet saksalaiset divisioonat tulevat käytännöllisesti tuhotuiksi, elleivät ne laske aseitaan ja antaudu vangiksi.

Stalingradin motista on Punainen armeija ottanut jo yli 140.000 sotavankia ja saanut suuren sotasaaliin. Sinetöity on myöskin saarroksissa olevien 22 divisioonan kohtalo. Se suuri vastahyökkäys, jonka saksalaiset tekivät Stalingradin lounaispuolella Kotelnikovon seudulla auttaakseen saarroksiin joutuneita divisioonejaan, on lyöty takaisin, ja Punainen armeija etenee nyt silläkin suunnalla nopeaa vauhtia.

Stalingradin taistelut merkitsevät käännekohtaa koko sodan kulussa. Punainen armeija on tehnyt kerta kaikkiaan tyhjiksi Hitlerin suuret, mutta hiekalle rakennetut suunnitelmat Neuvostoliiton vastarinnan murtamisesta. Saksan armeija on saanut kuolettavan haavan juuri sellaisella hetkellä, jolloin se, ponnistamista.

(Jatkuu 3. siv.)

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 4
1943

RINTAMALEHTI

Sunnuntaina
tammikuun 10 pnä

Tilanne Stalingradin rintamalla tammikuun 1 pnä 1943

„HITLER SAA KALLIISTI MAKSAA HULLUN PÄÄTÖKSENSÄ“

Ulkomaalaiset lehdet Punaisen armeijan hyökkäyksestä

Lontoolainen „Times“:

„Hitler tietää, että hänen on valmistauduttava ottamaan vastaan liittoutuneiden maiden hyökkäyksiä tänä vuonna, jolloin hän joutuu tekemisiin huomattavasti suurempien ja hyvin harjoitettujen armeijain kanssa. Näin ollen Saksalle olisi hyvin tärkeää säilyttää voimiaan. Mutta Punainen armeija pakottaa Hitlerin käymään ankaria taisteluja juuri silloin, kun hän laski antavansa armeijalleen lepoa. Jo tämä seikka auttaa yhdistyneitä maita voittamaan tämän vuoden kamppailun“.

„New York Herald Tribune“:

„Venäläiset eivät laske aloitetta käsistään, heillä on ihmisreservejä, aseistusta, hyökkäysintoa ja strategisia kykyjä pakottaakseen saksalaiset taistelemaan siten kuin Punainen armeija tahtoo“.

Englantilainen sota-asiantuntija majuri Hastings:

„Hitler saa kalliisti maksaa hullun päätöksensä pitää armeijansa Stalingradin lihamyllyssä talven tuutuakin. Hän ei ole mitään oppinut viime vuotisten suunnitelmiansa katastroofimaisesta romahduksesta Moskovan edustalla“.

Hitleriläinen pakkotyökomento Suomessa

Kurikomppanioita naisille. — „Vapaaehtoinen” talkoopakko. — „Raipat vaan puuttuu”. — Naiset kiukkuisia.

Julmien uhkausten ja lahtarimaisen raakojen vainotoimpiteitten avulla ajetaan Suomessa nyt rintamamiesten aliravit-
tuja äitejä, vaimoja ja sisaria n.s. „mottimetsään” samalla kun propagandaherrat kierästi jaarittelevat mottitalkoiden „vapaaehtoisuudesta”. Millaisesta „vapaaehtoisuudesta” tässä on kysymys, se selviää rintamamiesten omaisten kirjeistä.

TURUSTA KIRJOITETAAN:

„Naiset on kiukkuisia pakkotyöstä, joten heitä varten on jo perustettu kurikomppanioita. Joskus epäilee, elämmekö todella kahdennellakymmenennellä vuosisadalla. Tuntuu melkein keskiajalta. Raipat vaan puuttuu, mutta kauanko kestää, kun ne otetaan käytäntöön. Hulluksi ihan käy koko elämä. Melkein päsoipisi meihin itseemme nuo pilkkalaulun sanat: Plörinäksi meni koko...”

NAKKILASTA:

„Ei kai sitä kukaan rupea näissään työtä tekemään. Ja nälkä se on täälläkin. Mutta työtä pitäisi tehdä pyhät ja arjet. Eihän sitä työihminen ole koskaan muuta pyytänytään kuin leipää, ja sitäkään ei saa. Kyllä sitä joskus tulee niin katkeraksi, ettei ole tosikaan”.

Näin kirjoittavat rintamamiesten omaiset. Heidän kirjeensä puhuvat korutonta ja lahjomatonta kieltä hädän, kurjuuden ja fascistisen mielivallan, mutta myöskin kansan suuttumuksen lisääntymisestä kotirintamalla.

Inttäkööt Suomen hallitusherrat ynnä muut hitleriläiset sätikyäijät ja ammattivalehtelijat, että „Suomen sisäinen asema on parantunut”, että „elintarviketilanne on helpottunut”, että „sakin on parempi kuin luultiin”

AURASTA:

„Tuo pakkotyö synnyttää niin kamalan paljon ääntä. Kaikki ovat vihaisia. Täällä saavat naiset rähkiä puolikueliaiksi itsensä, ja saman aikaisesti suurin osa miehistä on ihan laiskana”.

SALOSTA:

„Ne ottavat pakkotoihin naisia. Laput vaan käteen. Ensin oli talkoot, mutta kun ihmiset ei menneet, niin sitten se tuli siihen hanttiin”.

HELSINGISTÄ:

„Tämän kuun loppupäivinä täältä lähdetään sitten mottitalkoisiin. Sinne ei pitäisi olla pakko mennä, mutta siksi se muutuu, kun ei vapaaehtoisia menijöitä ole. Mua eivät kyllä naura sellaisilla mottimerkeillä”.

ja kaikki on paremmin kuin luultiin. Valehtelevien kuuluu noiden herrojen virkaan, josta he nostavat palkkansa — ja hopea penninkinsä. Ja kyllä maailmaan ääntä mahtuu.

Mutta propagandavalehteilla ei muuteta sitä tosiasiaa, että Suomen kansa syöksyy hirvittävää vauhtia perikatoaan kohti, niin kauan kun se antaa typerien ja vararikkoutuneitten hallitusherrojensa pitää itseään Saksan fascistien talutusnuorassa.

Lotat ja suojeluskuntalaisetkin tyymättömiä

Turun puolesta kirjoitetaan: „Ei mistään saa mitään. Kyllä tämä elämä on kurjaa, ja se vä on, että se tulee aina vaikeammaksi.”

Olemme ihmetelleet, miksi esimerkiksi kananmunat menevät kun niitä on niin paljon myymälöissä eikä ihmisille anneta yrittää. Ellei niitä viedä ulos, niin sitten pistää omat herrat ne pois kiinsä tai nuo täällä majailleet. Tiedät mitä tarkoitan.

Rouva Jormanainenkin oli ollut niin vihainen. Hän oli sanonut, että jos jotain itse tuottanut, niin ei niitä pitäa saa, vaan kaikki viedään pois.

Totta tuo kyllä on, mutta kyllä mua tavallaan naurattaa, kun nuo innostuneet lotat ja suojeluskuntalaisetkin alkavat olla tyymättömiä. Missä niillä mahtaa olla nyt se uhrautuva isänmaallinen henki? Luulen, että se heillä ei ole koskaan ollutkaan, mutta oli helppo näytellä silloin, kun kaikki oli hyvin.

Menisivät nyt Suomen kaupunkipaikoissa asuvien työläisten asemaan, joilla ei ole aina ollut leipäpalaa. Mitä he sitten sanovat?”

„Valtiovallan taholta opetetaan vain valehtelua”

Salosta kirjoitetaan:

„Miehet menee tänään Turkuun ilmoittautumaan. Olen kuullut, ettei niitten varmaan tarvitse linjoille tulla, kun täällä esikunnasta lähtee nyt ne upseerit mukaan, jotka ensin piti teidän mukana. Mutta teidän roilta meni sisu kaulaan, kun olivat minne te jouduitte. En vaan valehdellaan julmasti (sitten ihmisen joukon kuullen). Teidät viedään huoltoihin.

Osaavatko meidän arvostetut upseerit lainkaan hävetä? Mitä tästä maasta ja kansasta tulee kun sille valtiovallan taholta opetetaan vain valehtelua?”

NALTSHIK VALLATTU

Vihollinen menettänyt yli 11.000 sotamiestä ja upseeria kaatuneina

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTAA VIRALLISESTI:

I
Tammikuun 4 p:nä meidän joukkomme päättävän rynnäköön jälkeen valtasivat Naltshikin kaupungin ja rautatieaseman.

Tammikuun 5 p:nä joukkomme valtasivat Prohladnyn kaupungin ja rautatiesolmun, Maiskojen kaupungin ja Kotljarevskan rautatiesolmun.

Sitkeän taistelun jälkeen meidän joukkomme valtasivat Morozovskin kaupungin ja rautatieaseman sekä Tsymljanskian piirikeskuksen.

On otettu vankeja ja kaapattu sotasaalista.

II

Pohjois-Kaukasiassa ovat meidän joukkomme joulukuun 24 päivästä 1942 tammikuun 4 päivään 1943 saksalaisia miehittäjiä vastaan käydyissä taisteluissa valloittaneet seuraavan sotasaaliin:

150 hyökkäysvaunua, 109 tykkiä, 268 konekivääriä, lähes 5.000 kivääriä, 59.000 hyökkäysvaunua ja jalkaväkeä vastaan käytettyä miinaa, yli 500.000 patruunaa, 253 autoa sekä 15 ampumatarvikke- ja muonavarastoa.

Samana aikana on tuhottu: 18 lentokonetta, 170 hyökkäysvaunua, 42 tykkiä, 222 konekivääriä ja 390 sotakalustolla kuormattua autoa.

Joulukuun 24 päivästä 1942 tammikuun 4 päivään 1943 on vihollinen menettänyt yksistään kaatuneina yli 11.000 sotamiestä ja upseeria.

Punainen armeija on ottanut Stalingradin luona yli 140 tuhatta vankia.

Kuvassa nähdään Punaisen armeijan vangiksi joutuneita italialaisia sotamiehiä ja upseereita.

Stalingradin motti

(Jatkoa 1. siv.)

taen viimeiset voimansa ja pantuaan kaikki yhden kortin varaan, yritti hinnalla millä hyvänsä saada aikaan ratkaisun sodassa. Taistelut, joilla Hitlerin suunnitelmien mukaan piti saavuttaa voitto Punaisesta armeijasta, muuttuivat Hitlerin armeijan lopun aluksi.

Suomalaisia sotamiehiä pidettiin koko syyskesä, syksy ja syysälvi siinä „viihdyttävässä”, mutta hullussa luolossa, että saksalaiset „kohta” valtaavat Stalingradin ja se merkitsee ratkaisua sodassa.

Saksalaisten verinen tappio Stalingradin edustalla ja Punaisen armeijan voitokas eteneminen Pohjois-Kaukasiassa ja Keskirintamalla osoittaa, että ratkaisu todellakin lähenee — mutta toisin päin. Motittajat motitetaan. Mannerheimin armeijan osastoja odottaa Stalingradin saksalaisten „motittajain” surullinen kohtalo, jolleivät sotilaat joukkovoimallaan pakota päällystää ajoissa vetämään joukkoja Suomen rajan taa.

Viskaaleita on kuin Vilkkilässä kissoja

Ylikersantti Östen Bergströmille, jonka osoite on Perniön suojeluskunta, kirjoittaa alikersantti Ville Kuusela, 1 Kpk 7653:

„Minulla on nyt omasta pyynnöstä kiväärinjohtajan vakanssi. Kyllä tämä on minulle epämiellyttävää sakkia. En ollenkaan pidä tästä, kovin kuritonta ja huligaanimaista. Suoritamme vartiopalvelusta. Välillä töitä. Aliupseereita on kuin Vilkkilässä kissoja. Puolijoukkueen johtajat kaikki ylikersantteja. En tätä meininkiä ymmärrä oikein ollenkaan”.

Eihän tuo vielä mitään ole. Suomessa alkaa olla jo kenraaleitakin kuten Vilkkilässä kissoja. Mutta sotamiehet hupenevat sukupuuttoon.

Punaisen armeijan sotasaalis

Tammikuun 1 ja 5 päivän välisenä aikana 1943 ovat meidän joukkomme ottaneet saksalaisia anastajia vastaan käymissään taisteluissa Stalingradin lounais- ja eteläpuolella seuraavan sotasaaliin: 27 lentokonetta, 56 hyökkäysvaunua, 429 konekivääriä, 267 miinan- ja kranaatinheitintä, 1.016 panssarintorjuntakivääriä, 10.000 konepistoolia, 15.770 kivääriä, yli 3.000.000 tykinammusta, yli 20.000.000 patruunaa, 500.000 lentokonepommia, 83 radioasemaa, 239 taistelutarvikkeita ja muualla kuormattua autoa, 3.217 hevosta, 4.400 kuorma- ja sotatarvikkeita, 18 veturia, 400 rautatievaunua ja 37 erilaista varastoa.

Vangiksi on otettu 6.500 sotamiestä ja upseeria, ja kaikkiaan aikaisemmin otettujen vankien kanssa marraskuun 19 päivästä lähtien 1942 meidän joukkomme ovat ottaneet vangiksi 144.150 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Tammikuun 1 ja 5 päivän välisenä aikana 1943 on tuhottu: 88 lentokonetta, 118 hyökkäysvaunua, 122 erikokoista tykkiä, 291 kranaatin- ja miinanheitintä, 787 konekivääriä, 570 sotilaita ja sotatarvikkeita kuljettanutta autoa, 340 moottoripyörää, 432 rautatievaunua ja 20 erilaista varastoa.

Tammikuun 1 ja 5 päivän välisenä aikana vihollinen on menettänyt yksistään kaatuneina yli 20.000 sotamiestä ja upseeria.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO.

Ranskalaisen merimiehen kertomus laivaston hukuttamisesta Toulonissa

Sanomalehti „News Chronicle“ on julkaissut erään ranskalaisen merimiehen kertomuksen Ranskan laivaston hukuttamisesta Toulonissa. Ranskalainen merimies kertoo, että amerikkalaisten sotajoukkojen maihinnousu Pohjois-Afrikassa vaikutti erittäin innostavasti Toulonissa olevien sotalaivojen miehistöön. Useat matruusit halusivat heti lähteä Algeriin, mutta upseerit kutsuivat miehet koolle ja kehoittivat heitä luottamaan laivaston johtajiin ja odottamaan rauhallisesti tapausten kehitystä.

Saksalaisten suorittama Ranskan miehittämättömän alueen valtaus lisäsi suuresti kiihtymystä ja miehistö alkoi vaatia avoimesti laivaston poistamista, ettei se joutuisi saksalaisten käsiin. Upseerit

suostuivat siihen ja tahtoivat lähteä Algeriin tahi johonkin muuhun Algerian satamaan, mieluiten Oraniin. Darlanin määräys laivaston siirtämisestä Algeriin olisi voitu täyttää ilman suurempia menetyksiä. Amiraali de Labord oli kuitenkin laivaston poistamista vastaan selittäen, että Darlan ei ole valtuutettu antamaan määräystä.

Monet merimiehet kuuntelivat Englannin radioaseman lähetyksiä kiellosta huolimatta.

Kiihtymys kasvoi päivä päivältä.

Marraskuun 27 päivänä saatiin määräys laivojen hukuttamisesta. Muutaman minuutin kuluttua kaikkien satamassa olleiden laivojen miehistö ryhtyi panemaan määräystä täytäntöön. Miehet ehtivät juuri jättää laivat, kun kaikkialla alkoi kuulua voimakasta räjähdystä. 10 tuhatta saksalaista merimiestä, jotka olivat valmiina kaappaamaan ranskalaiset laivat, seurasivat ällistyneinä rannalta laivaston upottamista. Jotkut heistä yrittivät

HYLJÄTYN VALITUS

„Älä lähde pois,
en jää minä tänne yksin,
sun vielä kerran
tahdon o-o-o-o-mistaa“.

(„Stalingradin motiini“ motitettuna saksannin lemmenlaulusta)

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 5
1943

RINTAMALEHTI

Keskiviikkona
tammikuun 13 p:nä

IRTI SODASTA!

* * *

STALINGRADIN edustalla saarroksiin joutuneet Romanian V armeijakunnan sotamiehet ja upseerit ovat laskeneet aseensa ja antautuneet Punaisen armeijan vangiksi.

KUVASSA nähdään Neuvostojoukkojen vangiksi joutuneita romanialaisia sotamiehiä ja upseereita.

AMERIKKAA VAROITTA

Hitlerin asioilla kulkevat Suomen hallitusherrat eivät ole mieltään oppineet niistä yhä vakavammiksi käyneistä varoituksista, joita he ovat saaneet Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen hallituksen taholta. Joku aika sitten apahtunut suomalaisten konsulivirastojen sulkeminen oli hyvin selvä merkki siitä, että Amerikka ei aio sietää alueellaan sitä hitleriläistä vakoilu- ja propagandatoimintaa, jota siellä on Suomen lähetystön liepeillä harjoitettu n.s. „tiedotustoiminnan“ varjolla.

Kun Suomen lähetystö on kaikesta huolimatta jatkanut provokatoorista toimintaansa, julkaisut ja levittänyt natsilaisia propagandakirjassaan ja n.s. „tiedonantojaan“, on Amerikan hallitus äskettäin antamallaan määräyksellä käskennyt Suomen lähetystöä lopettamaan tuon „tiedotustoiminnan“. Washingtonis-

sa selitetään, että tämä määräys on uusi varoitus Suomelle.

Useat Amerikan lehdet vaativat diplomaattisten suhteiden katkaisemista Helsingin hallitukselle. Sanomalehti „Saint Louis Post Dispatch“ lausuu johtavassa kirjoituksessaan: „Suomi on tehnyt valintansa, ja meidän on tehtävä tästä tosiasia omat johtopäätöksemme“.

Eräät muut lehdet vaativat Washingtonissa olevan Suomen lähetystön sulkemista, herra Procopé'n ja hänen apulaistensa lähettämistä keskitysleirille ja sodanjulistusta Suomelle, jonka hallitus on kyllin selvästi ilmaissut vihamielisyytensä Amerikkaa kohtaan.

Suomessa ymmärretään mainiosti, että välien kärjistyminen rikkaan, mahtavan ja voimakkaan Amerikan kanssa ei ole lei-

(Jatkuu 2. siv.)

150.000
SOTAVANKIA

Saksan ja sen liittolaisten on viime aikoihin saakka onnistunut pitää sotilaidensa keskuudessa yllä ennakkoluuloja Punaisen armeijan sotavangiksi antautumista kohtaan. Häikäilemättömällä valhepropagandalla on sotilaat saatu ainakin epäilemään, että Neuvostoliitossa sotavangeja pidetään nälässä, rääkätään, vieläpä surmataankin. Sotavankien epäinhimillinen kohtelu Hitlerin leirissä on antanut aihetta pelkoon, että Punainen armeija voi maksaa sotavangeilleen samalla mitalla. Joku osa vihollisarmeijan sotilaista on ehkä ottanut vakavalta kannalta sellaisekin hitleriläisen propagandan uskoteltut, että Punaisen armeijan taholta tehdyt kehoitukset vangiksi

(Jatkuu 3. siv.)

Amerikka ...

(Jatkoa 1. siv.)

kin asia. Siksi Suomen hallitus herrat nyt kiemurtelevat kuin käärmeet ja vikisevät kuin pestyvät koirat koettaen kaunistella Amerikkaa kohtaan tekemiään rikoksia. Mutta tuolla kiemurte- lulla ja vikinällä ei amerikkalaisia petetä. Amerikassa ymmärretään, että Suomen hallitusherrat ovat valinneet paikkansa Hitlerin leirissä, siis Englannin, Neuvostoliiton ja Amerikan vihollisten leirissä.

Ei ulkokultainen ja kaksimielinen vikinä, vaan ainoastaan selvä ja täydellinen pesäero Hitler-Saksasta voi säästää Suomen edelleen kehittyvältä välien kääntymiseltä Amerikan Yhdysvaltain kanssa ja kaikilta siitä johtuvilta tuhoisilta seurauksilta.

Mutta Hitlerin apureiksi antautuneet Suomen vallanpitäjät eivät tahdo eivätkä voi luopua saksalaisista isännistään. Hehän ovat niin moneen otteeseen julistaneet, että heillä ei ole valinnan varaa. Siihen täytyy uskoa. Heidän täytyy sortua yhdessä rakkaan Hitlerinsä kanssa. Irti Saksasta, irti sodasta päästään sillä ehdolla, että joukot sitä vaativat, että suomalaiset sotilaat lähtevät pois rintamalta, jättäen saksalaiset yksinään tappelemaan toivotoman asiansa puolesta.

HITLERILÄISTÄ RINTAMANLYHENYSTÄ

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto lausuu:

Berliinin radio ällistyi saksalaisia kuulijoitaan tammikuun 8 päivänä seuraavalla tiedonannolla: „Tammikuun 7 päivän iltana Berliinissä tuli tiedoksi, että saksalaiset sotajoukot suorittavat Itä-Kaukasiassa suunnitelmanmukaista rintamalinjan lyhentämistä vetämällä pois joukkojaan eteen työnnettyistä tukikohdista. Neuvostojoukkojen hyökkäykset saksalaisten jälkijoukkoja vastaan ovat jääneet tuloksettomiksi huolimatta siitä, että

Puhe, jonka herra Ryti piti t.k. 10 päivänä n.s. „kansan avun“ keräyksen alkajaisissa, sisälsi — kuten tavallista — monia häikäilemättömiä propagandavalheita. Näihin valheisiin palaamme myöhemmin, nyt ka- joamme vain siihen kohtaan, jossa mainittu herra tuli puhuneeksi totta.

Ryti tuli myöntäneeksi sen totuuden, että n.s. „kansan apu“ homman päätarkoitus on **sota-propaganda**. Hän ei tosin sanonut sitä aivan noin suoraan, mutta silti kyllin selvästi. Ryti fotesi, että kansan keskuudessa on **eripuraisuutta** ja että „kotirintaman ketjun heikoimmassa kohdassa“, ennen kaikkea sota-invaliidien ja kaatuneiden perheiden, sotaleskien ja -orpojen sekä siirtoväen keskuudessa syntyy **katkeruutta ja tyytymättömyyttä**, jota „vihollinen“ (lue: onnettoman ja toivottoman valloitusseikkailun vastustajat, rauhan kannattajat) käyttää hyväkseen. Tämän katkeruuden ja tyytymättömyyden vastustamiseen sanoi Ryti „kansan avun“ tähtäävän.

Selvä juttu! Rytiä ja muita suuruudenhulluja „Suur-Suomi“-seikkailijoita ei kansan hätä lii- kuta. He ovat kuuroja sotala-

taisteluun ottavat osaa suurei- hyökkäysvaunuvoimat“.

Kaikille on tunnettua, että Punainen armeija on muutamia päiviä kestäneiden taisteluiden aikana Pohjois-Kaukasiassa edennyt 110—130 kilometriä ja val- lannut Alagirin, Ardonin, Malgobekin, Mozdokin, Naltshikin, Prohladnin ja Maiskojen kau- pungit sekä paljon muita tärkei- tä asutuskeskuksia ja rautatie- asemia ottaen runsaan sotasaaliin ja paljon sotavankkeja. Mutta Berliinissä tuleekin vasta tammi- kuun 7 päivän iltana tiedoksi, että hitleriläiset joukot perään- tyvät Pohjois-Kaukasiassa. On selvää, että hitleriläinen päällis- tö tiesi jo aikoja sitten saksalais-

SOTAPROPAGANDAA HYVÄNTEKEVÄISYYDEN VARJOLLA

kien ja -orpojen vaikkerruksi. Mutta he **pelkäävät** sotaan kyllä tyneen kansan tyytymättömyy- kasvua. Heille on tärkeää tu- kaikkien rauhan kannattajien suu. „Kansan apu“ on jonkin- nen lisäke, mitään maksama- ja mihinkään velvoittamatonta niihin peloittelu-, uhkailu- ja ranoimismenetelmiin, jotka deillä ovat **pääasiallisena** taiste- keinona kansan tyytymättömyy- tä vastaan. „Kansan avun“ neellinen tulos on mitätön v rattuna hädän ja kurjuu- äärettömyyteen. Se on vesipis- helvetin pätsissä. Mutta se an Rydille ja muille hitleriläis- agitaattoreille verrattain su- van tilaisuuden harjoittaa kiihotusta — hyväntekeväis- den varjolla.

Almuilla ei kansan tyytym- tömyyttä poisteta. Jatkaess rikollista ja toivotonta sotas- kailuaan, ajaessaan nälkäiset set ja vanhukset pakkotöi- vainotessaan kaikkia niitä, j- korottavat äänensä rauhan- lesta, Suomen hallitusherrat vuttavat päivastaisen tulok- — he lisäävät valtavassa jo- komitassa tyytymättömien katkeroituneitten suurta an- jaa.

ten joukkojen perääntym- Pohjois-Kaukasiassa, mutta luamatta sanoa totuutta Sak- väestölle, se vaikenii siitä pi- ajat. Kun vaikeneminen ei käynyt päinsä, hitleriläis- päättivät sanoa jotakin, m- sanoa niin, että kukaan ei t- kaan mitään ymmärtänyt, to- sanoen he taaskin valehtelivat. Hitleriläisten posetiivarien- tämä nuotti „rintamalinjan- kaisemisesta“ ei myöskään uusi. Kaikki muistavat viime- ven, jolloin Punainen armei- torjuttuaan saksalaisten ry- kön Moskovaa vastaan s- hyökkäykseen, ajoi saksala- joukkoja takaa ja eteni pä-

(Jatkuu 4. siv.)

150.000 ...

(Jatkoa 1. siv.)

antautumisesta ovat muka „heik- kouden merkki“.

Viimeaikaiset sotatapahtumat itärintamalla merkitsevät kää- nettä tässäkin suhteessa. Ne ajat, jolloin joitakin ihmisiä voitiin vielä johtaa harhaan propaganda- saduilla Punaisen armeijan heik- koudesta, ovat olleet ja menneet. Punainen armeija on näyttänyt voimansa.

Vihollisarmeijain sotilaille al- kaa selvitä, että heillä ei tosiaankaan ole muuta valin- nan varaa kuin tuhoutua tai laskea aseensa.

Vangiksi antautumisen pelko haihtuu. Luottamus hitleriläisen valhepropagandan uskotteluihin horjuu.

Tosiasiat ja numerot puhuvat tästä selvää kieltä. Siirryttyään marraskuun 19 päivänä hyök- käykseen Stalingradin luona Pu- nainen armeija otti yhden viikon kuluessa 70.000 sotavankia. Sen jälkeen on vankien lukumäärä kasvamistaan kasvanut, nousten nyt lähes 150.000 mieheen. Van- giksi antautuvat kokonaiset sak- salaiset joukko-osastot upseerei- neen, mutta varsinkin **romania- laiset ja italialaiset**.

Menetettyään lopullisesti us- konsa Saksan voittoon, huomatu- aan olevansa pelkkiä välikap- paleita, tykinruokaa Hitlerin hou- rupäisten ja hiekalle rakennettu- jen maailmanvalloitus suunnitel- mien tavoittelussa, romanialaiset ja italialaiset sotilaat ovat jo aloittaneet todellisen **kilpajuok- sun** pelastautuakseen tappattamas- ta itseään luhistuvassa fascisti- sessä rintamassa.

Jos Mannerheimin armeijan sotilaat eivät viipymättä ala osal- listua tuohon kilpajuoksuun, vaan jäävät viimeisiksi Hitlerin huk- kuvaan laivaan, on heidän ase- mansa muodostuva hyvin tuka- laksi.

Emme ole „pyytäneet“ emme- kä agiteeranneet suomalaisia so- tamiehiä ja upseereita antautu- maan vangiksi. Punainen armeija tuntee voimansa, se on varma voitostaan eikä sen tarvitse ke- tään suostutella. Olemme sano- neet suomalaisille sotilaille to- tuuden sellaisena kuin se on, eh-

Miten Punaisen armeijan hyökkäys kehittyy

Marraskuun 19 päivänä Punaisen armeijan joukot siirtyivät hyökkäykseen Stalingradin luona saartaen vihollisen päävoimien ryhmittymän. Ensimmäisen viikon kuluessa Punainen armeija otti 70.000 vankia, m.m. V romanialaisen armeijakunnan kokonaisuus- deensa. Jällelle jääneet 22 vihollisdivisioonaa ovat tiukkaan mot- tiin saarrettuina.

Joulukuun 16 ja 30 päivän välisenä aikana Punainen armeija antoi uuden iskun viholliselle Donin keskijuoksun varrella edeten 150—200 kilometriä länteen.

Joulukuun 12 ja 30 päivän välisenä aikana neuvostojoukot löivät hajalle vihollisen iskuryhmän Stalingradin lounaispuolella Kotelnikovon seudulla riistäen saksalaisilta viimeisen mahdollisuu- den avata tie Stalingradin luona saarroksissa oleville joukoilleen, jotka ovat jääneet kauas länteen päin etenevien neuvostojoukko- jen selkäpuolelle.

Kuusi viikkoa kestäneiden taisteluiden aikana neuvostojoukot ovat vapauttaneet Stalingradin seudulla 1.589 asutuskeskusta ja lyöneet hajalle 36 vihollisen divisioonaa. Saksalaiset joukot menet- tivät tammikuun 1 päivään mennessä 175.000 miestä kaatuneina.

Punaisen armeijan hyökkäys Stalingradin suunnalla jatkuu. Viime päivinä on vapautettu saksalaisten käsistä Tshernishevskin, Elistan, Morozovskin ja Zimovnikin kaupungit sekä kymmeniä muita suuria asutuskeskuksia. Neuvostojoukot lähestyvät Rostovia. Sotavankien luku on noussut 150 tuhanteen mieheen.

Marraskuun 25 päivänä neuvostojoukot siirtyivät hyökkäyk- seen myöskin Keskirintamalla, Rshevin ja Velikie Lukin seudulla. Kolme viikkoa kestäneissä taisteluissa saksalaiset menettivät täällä yksistään kaatuneina 75.000 sotamiestä ja upseeria.

Äskettäin neuvostojoukot valtasivat äkkirynnäköllä Velikie Lu- kin kaupungin — tärkeän rautatiesolmun, jonka kautta saksalaiset olivat huoltaneet Rshevin seudulla sijaitsevia joukkojaan.

Joulukuun 24 päivänä Punaisen armeijan joukot siirtyivät hyökkäykseen Pohjois-Kaukasiassa, Terek-joen seudulla, edeten lyhyessä ajassa 110—130 kilometriä ja vallaten Alagerin, Ardonin, Mozdokin, Naltshikin, Prohladnin ja Maiskojen kaupungit sekä kymmeniä muita suuria asutuskeskuksia ja rautatieasemia. Saksa- laisten mieshukka täällä oli tammikuun 4 päivään mennessä 11.000 miestä kaatuneina.

Punainen armeija pitää lujasti alotetta käsissään ja kehittää menestyksellistä hyökkäystään kaikilla mainituilla rintamaloilla. Saksalaiset perääntyvät länteen.

dottomana, järkkymättömänä: heillä on ainoastaan kaksi pelas- tumisen tietä, joko antautua van- giksi tahi lähteä Suomen rajoille, jättäen saksalaiset yksinään ta- pattamaan itseään hullun Hitle- rin puolesta. Kolmas tie on kuo- leman, säälimättömän tuhoami- sen, täysin hyödyttömän veren- vuodatuksen tie.

Punaisen armeijan suuri hyök- käys on vasta alussa. Se tulee kehittymään ja laajenemaan. Myrsky lähenee Karjalan rinta- mallakin. Se on pyyhkäisevä maan pinnalta kaikki ne, jotka luulevat voivansa edelleenkin py- sytellä Neuvostomaalla sen anas- tajina.

Romanialaisia sotavangeja

MITEN ROMANIAN ARMEIJAN 5. ARMEIJAKUNTA ANTAUTUI

Marraskuussa 1942 Romanian V armeijakunta antautui Stalingradin alueella. Minkälaisissa olosuhteissa tämä tapahtui?

Marraskuun 19 pnä Stalingradin alueella olevat neuvostojoukot siirtyivät hyökkäykseen ja saartoivat kokonaisia vihollisarmeijoita, niiden joukossa suuren määrän romanialaisia joukkoja, jotka saksalaiset peräntyessään olivat jättäneet ilman hyökkäysvaunuja, lentokoneita ja muonaa. Tuntien asemansa toivottomuuden romanialaiset sotamiehet pakottivat päällystönsä tekemään päätöksen antautumisesta. Marraskuun 23 pnä romanialaiset neuvottelijat (2 upseeria ja 2 sotamiestä) tulivat Punaisen armeijan päällystön luokse. He toivat mukanaan kenraali Stenescun allekirjoittamat antautumisehdot.

Asiakirjassa sanotaan:

„Herra komentaja!

Ihmishien välttämiseksi kumpaiseltakin puolelta, olemme suostuvaisia lopettamaan taistelun, jos pyyntömme tulee tyydytetyksi.

Me pyydämme:

1. Suhtautumisen romanialaisiin sotavangeihin tulee olla humanisten lakien mukaista.

2. Suhtautumisen upseereihin, aliupseereihin ja sotamie-

hiin tulee olla kansainvälisten sääntöjen mukaista.

3. Upseereille, aliupseereille ja sotamiehille on jätettävä välttämätön vaatetus ja varusteet.

4. Sotavankien henki on taattava.

5. Kahden tunnin kuluttua meidän neuvottelijaimme palattua joukko-osastoomme ja saatuaamme teidän vastauksenne annamme määräyksen tulen lopettamisesta vihreällä raketilla tahi jollakin muulla teidän määräämällänne tavalla.

6. Neuvottelijain henki on taattava.

Romanialaisten joukkojen komentaja kenraali Stenescu“.

Hyväksyen vangiksiantautumisehdot Punaisen armeijan päällystö kirjoitti vastauksen kenraali Stenesculle ja varoitti häntä siitä, että jos romanialaiset eivät sovituna aikana täytä sopimusta, niin neuvostojoukot ryntäävät koko voimallaan heitä vastaan.

Saaroksissa olevat romanial-

laiset joukot antoivat kohta jälkeen merkin antautumisestaan hyväksymisestä. Kenraali Stenescu saapui ensimmäisen autollaan, hänen jälestaan antautui ryhmittäin korkein upseeristo, sitten romanialaiset joukko-osastot divisioonein, rykmentein, pataljoonein ja komppaniioin rivistettyinä. Sotamiehet ja upseerit laskivat aseensa. Neuvostojoukkojen päällystytti kaikki ehdot.

Kaikkiaan antautui vangiksi lähes 20.000 sotamiestä, kenraalia ja 320 muuta upseeria.

Romanialaiset sotavangit saivat osakseen hyvän kohtelun. Punaisen armeijan päällystön tuolta. Sairaille ja haavoittuneille annettiin lääkärin apua. Koko henkilökunnalle jätettiin sotilavaatetus, arvo- ja kunniamerkkihenkilökohtainen omaisuus arvoesineet.

HITLERILÄISTÄ ...

(Jatkoa 2. siv.)

yli 400 kilometriä. Silloin hitleriläiset ensi kerran puhuttivat „rintamalinjan oikaisemisesta“. Nyt Punainen armeija antaa uudelleen saksalais-fasisille sotajoukoille voimakasta iskuja ja työntää niitä länteen. Samoin kuin viime vuonna hitleriläiset ovat taaskin alkaneet höpistä rintamalinjan lyhentämisestä. Se on vanhaa renkutus- ja hiukan uusittuna. Itse asiassa pahtuvat rintamalinjan muutokset Pohjois-Kaukasiassa, samoin kuin muillakin rintamansuosilla Punaisen armeijan aloitteesta vastoin hitleriläisen päällystön tahtoa ja vastoin sen suunnitelmia.

Peräntyessään Punaisen armeijan iskujen alla saksalaiset lavertelevat rintamalinjan oikaisemisesta, mutta jokainen järjellinen ajatteleva ihminen tietää nyt: silloin kun hitleriläiset puhuvat rintamalinjan oikaisemisesta, merkitsee se todellisuudessa sitä, että saksalaisilla tiukat paikat.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 6
1943

RINTAMALEHTI

Lauantaina
tammikuun 16 pnä

VOITOSTA VOITTOON

Punaisen armeijan menestyksellinen suurhyökkäys jatkuu kasvavalla voimalla, laajeten yhä uusille rintamille.

Lyötyään ja saarrettuaan vihollisen joukot Stalingradin luona, karkoitettuaan saksalaiset Donin mutkasta, vallattuaan Keskirintamalla Velikie Lukin tärkeän ja vahvasti linnoitetun solmukohdan, edettyään Donin alajuoksulla lähelle Rostovia Punainen armeija on siirtynyt hyökkäykseen Pohjois-Kaukasiassakin edeten muutamassa päivässä 110—130 kilometriä. Saksalaiset on karkoitettu Naltshikin, Pjatigorskin, Kislovodskin, Mineralnye Vodyn, Essentukin, Sheleznovodskin ja Georgijevskin kaupungeista. Saksalaisten suuret suunnitelmat Kaukasian öljyn anastamisesta ovat rauenneet ainaaksi.

Hitleriläinen sotapropaganda koettaa kaikin keinoin heikentää sitä masentavaa vaikutusta, jonka tiedot Punaisen armeijan voitoista aiheuttavat Saksan ja sen liittolaisten leirissä. Ennestään tunnetut naurettavat jutut mukautettuna suunnitelmallisesta rintamalinjojen oikaisemisesta“ ovat taas tulleet muotiin. Mutta useimmissa tapauksissa Saksassa, samoin kuin Suomessakin koetetaan pimentää yleisöltä tiedot Punaisen armeijan voitoista. Kuvaavaa on, että tammikuun 1 päivänä, jolloin Neuvostoliiton Tiedotustointo ilmoitti virallisesti, että Punainen armeija on vapauttanut Stalingradin luona 1.589 asutuskeskusta sekä saartanut 22 ja lyönyt hajalle 36 vihollisen di-

(Jatkuu 2. siv.)

SE OLII SIIHEN AIKAAN ...

Rintamalle lähtiessä

Helsingin herra: „Tittelit pois! Mehän olemme kaikki samassa veneessä“.

Rintamalta palattua

Invaliidi: „Muistaako herra presidentti — — —“.
Helsingin herra: „Tjaa, se oli siihen aikaan“.

Nuoruus kuluu hukkaan „Kaikki unelmat meni raunioiksi“

Matruusi Hannes Nuutiselle, 1 Kpk 8194, kirjoittaa sotamies Toivo Väyrynen:

„Keljuttaa tällainen leikinpito. Saa sanoa: „Nuoruuteni päivät meni vankilassa“. Täällä ollaan paras ikä. Älykin menee alas päin kun lehmän häntä“.

Samalle Nuutiselle kirjoittaa Tyyne Karttunen Varpurannasta: „Sota sotki kaikki suunnitelmat. Toivoin ennen sotaa elämäältä paljon. Kaikki unelmat meni raunioiksi. Muuta en syytä kuin sotaa“.

Nuorisolle kuuluu elämisen oikeus. Mutta sitä voidaan puolustaa ainoastaan taistelemalla sodan jatkamista vastaan.

Vaativatko rintamamiehet

omaistensa ajamista pakko-työhön?

Häikäilemättömästi valehte-
lustaan kuuluisa Jahveti kehtasi
tammikuun 9 päivänä väittää,
että pakkotyölaki on otettu käy-
täntöön — rintamamiesten vaa-
timuksesta. Kuka sitä uskoo?

Rintamamiehet ymmärtävät,
että pakkotyölaki on tähdätty
juuri heidän omaisiaan vastaan,
ennen kaikkea sotamiesten ja
aliupseerien perheitä vastaan.
Rintamamiehetkö siis vaativat
näin kourissa kamppailevien äi-
tensä, isiensä, vaimojensa ja si-
sartensa ajamista metsään talven
selkään kehoissa ja kuluneissa
vaatteissa?

Tuollainen Jahvetin väite on
propagandavalhe ja hyvin köm-
pelö siksikin.

Rintamamies on sitä mieltä,
että menkööt halkometsään ne
herrassaikkarit, propaganda-Jah-
vetit, suojeluskuntalaiset selusta-
pinnarit ja muut koiraslotat, jot-
ka koko sodan ajan ovat kytän-
neet selustassa ja turvallisesta
paikasta yllyttäneet toisia tapat-
tamaan itsensä rintamalla. Mut-
ta joka luulee, että tuo herskaapi
joutuu nyt mottimetsään, se
iloihtee täysin aiheettomasti. To-
dellisuudessa käy niin, että tuo
sama sakkii, jonka on onnistunut
säilyttää nahkansa rintamalta,
vetäsee sen yhtä ovelasti pois
pakkotyöstäkin. Pakkotyökutsun-
nasta sanotaan näet vapautetta-
van „tärkeissä tehtävissä olevat“
ja „sairaats“. Mutta juuri nykyi-
set selustapinnarit ovat vapautu-
neet rintamapalveluksestakin
„tärkeitten tehtävien“ varjolla ja
kyllä heidän arvoisilta rouviltaan
aina „sairauksia“ löytyy, jos hal-
kometsään pitää lähteä.

Rintamamiehillä ei ole kerras-
saan mitään syytä iloita pakko-
työn voimaansaattamisesta. Pää-
vastoin, heillä on täysi syy
nousta joukolla vastustamaan tä-
tä uutta mielivaltaista toimenpi-
dettä, vaatimaan omaistensa jät-
tämistä rauhaan.

Mitä Amerikassa sanotaan Punaisen armeijan hyökkäyksestä

„Venäläiset kenraalit ovat voittaneet Hitlerin“

New York. Majuri Elliot ihailee Punaisen armeijan
tegiaa ja toteaa, että neuvostojoukkojen hyökkäys on saanut
sen laajan hyökkäyksen luonteen 250 mailia pitkällä rintamalla,
että tähän hyökkäykseen osallistuvat suuret reservit ja että
läisten liikkuvan tykistön ylivoima on vielä suurempi kuin
vuonna. Hyökkäysvaunujen erinomainen laatu ja mahtava teh-
rättää yleistä hämmästyä.

„Venäläiset kenraalit ovat voittaneet Hitlerin, ja päivä päin
lisääntyy Stalingradin luona ja Kaukasiassa olevien Saksan an-
jain täydellisen menettämisen vaara“.

Risto Rydin vitsikokoelmasta

Herra Ryti Huittisista on oikea
vitsiniikka mieheksen ja muu-
tenkin kaikin puolin vitsikäs
mies. „Kansan avun“ keräyksen
alkajaisissa pitämässään puhees-
sa herra presidentti suvaitsi las-
ketella erinäisiä vitsejä, jotka
pysyvät vitseinä sittenkin, vaikka
hän ei itse sitä huomaisikaan.
Sellaistahan sattuu...

Venevitsi

Herra Ryti puhui vertauksin,
näin sanoen:

„Me olemme kaikki sa-
massa veneessä“.

Kuulijat ihmettelevät, miksi
Ryti puhuu veneestä näin keskel-
lä talvea. Miksei hän käytä ver-
tausta, joka paremmin sopisi ny-
kyiseen sesonkiin? Talvella voisi
sanoa esimerkiksi näin:

„Me olemme kaikki sa-
massa kelkassa — Hit-
lerin kelkassa“.

Kun Risto puhuu veneestä sil-
loin kuin pitäisi puhua kelkasta,
niin se ei ole sattuma. Se on vi-
susti harkittua rytiläistä „valtio-
viisautta“.

Kansa napisee. Se ei halua
enää kulkea Hitlerin matkassa.
Sille pitää siis sanoa, että se istuu

VOITOSTA...

(Jatkoa 1. siv.)

visoonaa, ottanut 137.650
kia j.n.e., Suomen yleisradio-
laitti Berliinissä kyhättä yhti-
vetoa saksalaisten muka „suu-
ta voitoista“ — merellä, ma-
sematta sanallakaan Staling-
taisteluista.

Suomen propagandahet-
ovat siis viisaita merellä,
maalla vahinko tapahtuu. Mi-
tuollaisella „meriviisaudella“
suinkaan tehdä tyhjäksi Punai-
armeijan voittoja ei Staling-
luona eikä Donin varrella.
Keskirintamalla eikä Pohj-
Kaukasiassa — eikä myöskin
Karjalan rintamalla, silloin
Punaisen armeijan johto ka-
tarkoituksenmukaiseksi si-
täälläkin hyökkäykseen lop-
sen ja murskaavan iskun anta-
seksi Neuvostomaahan tunke-
neille kutsumattomille vieras-
neille.

nyt sellaisessa ajopelissä,
ei pääse mihinkään. Kelkasta
näet hypätä pois, kun jyrkä-
eteen tulee. Mutta koetappas-
pätä pois veneestä, niin
järveen...

Että Hitlerin vene on nyt
poamassa, sen huomaa Rytilä-
Mutta hän tahtoo viedä
Suomen kansan mukanaan
ven pohjaan. Siinä on Riston
neivitsin vitsi.

= NÄLKÄRINTAMALTA =

*

*

*

Suomen hallitusherrat, presidentistä alkaen ovat viime
joulukuun alusta saakka väittäneet elintarviketilanteen pa-
rantuneen. Noiden väitteiden valheellisuuden paljastavat alla-
esitetyt otteet rintamamiesten omaisten kirjeistä, jotka kaik-
ki on kirjoitettu joulukuussa.

ETTEI TARVITSEISI OLLA RIKKAITTEN SUKULAISTEN VAIVOINA

Vänrikki Kyösti Keskituval-
le, 3 Kpk 9880, kirjoittaa
Kaisu Keskitupa Kontiolah-
delta 13.12.42:

„Kyllä olisi hyvä kun tulisi
rauha ja alkaisi saada ruokaa et-
ei tarvitseisi kenenkään ihmisen
alla rikkaitten sukulaisten vaivoi-
na. Nyt huomaan että olemme
vaivaksi ja kyllä se selvästi näy-
etään, vaikka sen kuinka ra-
halla pakitsee. Vaan niin paljon
ei voi antaa, että se olisi tar-
peeksi“.

SAA KÄVELLÄ IHAN KUN MUSTALAINEN

Sotamies Vilho Huurinai-
le, 3 Kpk 9878, kirjoittaa
Tyyne Myllärinen Juankos-
kelta 10.12.42:

„Ei korttiannoksella jaksa
siitäkä työssä eikä elää jouten-
kaupaan. Maalla kaikki ruoka on
saa kävellä kymmeniä kilo-
metriä ristiin rastiin ihan kun
mustalainen“.

EI SAA RAHALLAKAAN RUOKAA VAIKKA ANTAISI

KUINKA PALJON

Sotamies Paavo Keskilam-
melle kirjoittaa Mielikki
Oikkonen Sauvamäeltä
10.12.42:

„Kyllähän tuo ruuan laittami-
nen on nykyään semmosta, kun

on se korttiannos, niin sitä ei
tiedä mitä sitä laittaa, mutta
kyllä kai sitä on yritettävä jo-
tain laittaa. Ei saa rahallakaan
ruokaa, vaikka antaisi kuinka
paljon“.

TAALLAKIN PÄIN ON IHAN PALJASTA JONOTUSTA

Sotamies Martti Maunolle,
3 Kpk 9878, kirjoittaa Mee-
ri Mauno Äetsästä 17.12.42:

„Ja kaupat on täälläkin päin
ihan paljasta jonotusta vain, ei-
kä niistä mitään saa“.

RIKKAAT OVAT SAITOJA

Korporaali Tatu Rimpiläiselle,
3 Kpk 9878, kirjoittaa Helli
Rusanen, Vuokatti Lepikko,
13.12.42:

„Lähetäisin paketin, mutta
pelkään etten saa siihen mitään.
Sitä ei voi kuvailla miten nuo
riikkaat ovat niin saitoja, ne ei
raski antaa ei rahallakaan mi-
tään“.

ROSVOJA LIKKUU MYÖ- TÄÄNSÄ

Korporaali Jussi Postarefille
kirjoittaa M. Postaref, Sal-
mi, Miinala, 10.12.42:

„Täällä on sen puolesta paha
ja vaarallinen, kun rosvoja liik-
kuu myötänsä. Santun Annilta
veivät milloin mitä ruokatava-
raa, kun se oli kaupassa ihan
päivällä, oli ikkuna säretty ja
siitä vaan sisälle. Semmosta mei-
ninkiä täällä on pidetty monessa
paikassa“.

Kelpaako propa- ganda leivän korvikkeeksi?

Mitä kauemmin sota jatkuu,
sitä hauskemaksi, ihanammaksi
ja yltäkylläisemmäksi muuttuu
Suomen kansan elämä...

Tällaiseen hulluun käsitykseen
täytyisi tulla jokaisen, joka ot-
taisi vakavalta kannalta Suomen
hallitusherrojen viimeaikaiset
propagandapuheet.

Helsingin herrat huutavat
kuorossa:

— Elintarviketilanne on pa-
rempi kuin vuosi sitten! Satokin
oli parempi kuin luultiin! Kaikki
on yleensä paremmin kuin luul-
tiin!

Entäs sota?

— Sota on tosin kestänyt
kauemmin kuin luultiin, mutta
siihen pitää lottua, sanoo „Uusi
Suomi“.

Totisesti! Helsingin herrain sa-
noista päättäen on Suomessa
paratiisi ihan valmis eikä pelkoa
ole muusta kuin syntiinlankee-
muksesta — siitä nimittäin, että
Suomen kansa ei totu hitleriläi-
sen sotapariitisiin ihanuuteen,
vaan kurkottaa kätensä kielletyn
puun hedelmään — rauhaan.

Mutta kaikkein suurimpienkin
viskaalien propagandapuheilla on
se huono puoli, että ne eivät kel-
paa syötäväksi eivätkä juota-
vaksi, niillä ei voi vaatettaa it-
seään eikä lämmittää asuntoaan.
Kansa kärsii entistä enemmän
nälkää ja vilua, sen hätä tulee yhä
huutavammaksi, veriuhrin luku
lisääntyy... Mutta Helsingin
herrat livertelevät kuin pääsky-
set olojen parantumisesta. Niin-
hän sitä on tehty aina ennenkin
silloin, kun Hitlerin asiat rinta-
malla ovat menossa vinoon. Täy-
tyyhän levottomuuden valtaan
joutuvaa kansaa koettaa rauhoit-
taa, jos ei konstilla niin toi-
sella...

Joskus se on onnistunut, mat-

(Jatkaa 4. siv.)

PUNAINEN ARMEIJA ON OTTANUT ITÄRINTAMALLA 150.000 VANKIA

KUVASSA nähdään neuvostojoukkojen vangiksi joutuneita saksalaisia sotamiehiä ja upseereita.

„YHDISTYNEIDEN KANSOJEN JOHTAJIEN VÄLILLÄ VALLITSEE TODELLINEN YHTEISYMMÄRRYS“, sanoo Roosevelt

Washington. Pitäessään hiljattain puheen kongressin istunnossa presidentti Roosevelt sanoi m.m.:

„Yhdistyneiden maiden johtajien välillä vallitsee todellinen yhteisymmärrys. Tuo yhteisymmärrys ilmenee suunnittelemisessa, nykyisen sodan laajan strategian toteuttamisessa sekä huoltolinjojen avaamisessa ja niiden suojelemisessa.

Minä en voi tietää asioita edeltäpäin. En voi sanoa teille,

missä ja milloin yhdistyneet kansat antavat seuraavan iskun Euroopassa, mutta me valmistaudumme iskemään, ja iskemään luja. Siitä riippumatta, missä ja milloin me tulemme antamaan iskun mantereella, me yhdessä englantilaisten ja venäläisten kanssa tulemme päättävästi ja väsymättömästi iskemään vihollista ilmasta“.

Kelpaako propaganda ...

(Jatkoa 3. siv.)

ta nyt se ei onnistu. Saksmannin sota-asiat ovat niin pirun kaulalla, että mitään kansaa ei nyt saada minkään valtakunnan konstilla uskomaan Hitlerin

voittoon, ei sittenkään, vaikka sille joksikin aikaa annettaisiin todellistakin leivänlisää, eikä pelkkää hitleriläistä leivänkorviketta — propagandapuheita.

SUOMEN LUOTO RUOTSISSA HORJUU

Tukholma. Jokapäiväinen lehti „Folkviljan“ tiedottaa, monet ammattiliitot useissa kaupungeissa ovat hyväksyneet päätöslausemia, joissa he vastustavat hallituksen taloussuunnitelmaa. Päätöslausemissa vaaditaan, että on taisteltava kurssin alenemista vastaan pettamalla luoton antaminen sille ja Suomelle.

Suomen kansainvälinen asema käy yhä tukalammaksi, kauan kuin se kulkee fascistien Saksan vanavedessä. Lehti viime numerossa selostimme sityiskohtaisesti Amerikan Yhdistyneiden valtojen toimenpiteitä, jotka kitseivät Amerikan ja Suomen välisen kärkevyyden ja sodan kannan lisääntymistä. Laajat kuntapiirit Amerikassa vastustavat sodanjulistamista Hitler-Suomelle.

SOTILAAN ÄÄNI

7
943

RINTAMALEHTI

Tiistaina
tammikuun 19 p:nä

PUNAINEN ARMEIJA ON OTTANUT ITÄRINTAMAN ERI LOHKOILLA 150.000 VANKIA

SE ON TUHONNUT VELIKIE LUKIN VARUSKUNNAN VIIMEISTÄ MIESTÄ MYÖTEN

Sotavankeus

Itärintaman valtavat sotatuhumat ravistavat suomalaisen sotilaan hereille siitä horrosta, jota Sonkajärveltä kotoileva talonpoika, JR 10 viiden komppanian sotamies Otto Erjalainen kuvaili sanoilla: Minovvoo olla tollottanna niin lehmä hualleessa veessä“.

Punaisen armeijan voitokkaan lötkäyksen leviäminen yhä isille rintamaloikoille puhuu vainnollista kieltä siitä, että yrskypilvet ovat kasaantumas-

Mannerheiminkin armeijan päälle. Aavistus tästä pa-e jokaisen sotilaan ajattelee omaa kohtaloaan lähestyessä tuhoamistaiseluissa. Se tote, että Suomen armeijan soaalla ei ole muuta mahdollisuutta säilyä varmalta surmalta joko ajoissa lähteä Suomen tolelle tahi ajoissa antautua maaisen armeijan vangiksi, al-a selvitä yhä useammalle.

Emme ole milloinkaan suoselleet Suomen armeijan soti-ta antautumaan vangiksi. Sikä-kuin Punainen armeija tarvit-e sotavankeja, ottaa se niitä e, siitä riippumatta, onko tanomaisilla sotamiehillä tahi seereilla halua antautua van-iksi vai ei.

Olemme ainoastaan sanoneet

(Jatkuu 2. siv.)

SAKSMANNI SAA...

... mitä se on tullut hakemaan

„Punainen armeija ottaa saksalaisia sotamiehiä ja upseereita vangiksi, jos he antautuvat, ja säästää heidän henkensä. Punainen armeija tuhoaa saksalaisia sotamiehiä ja upseereita, jos he kieltäytyvät laskemasta aseitaan ja yrittävät ase-kädessä orjuuttaa meidän kotimaatamme“.

Nämä Stalinin sanat ovat toimintaohje, jota Punainen armeija johdonmukaisesti noudattaa kaikkiin vihollisiinsa nähden.

Tiedätkö, miksi Velikie Lukin saksalainen varusväki tuhottiin viimeiseen mieheen?

Ettehan te sitä voi tietää, kun eivät Suomen sanomalehdet eikä radio ole hiiskuneet sanaakaan siitä, että neuvostojoukot ovat tämän tärkeän kaupungin ja rautatiekeskuksen vallanneet.

Velikie Luki joutui neuvostojoukkojen haltuun jo kauan sitten, mutta teille kerrottiin vain, että venäläiset sillä seudulla muka kärsivät suuria tappioita. Neuvostojoukot esittivät Velikie Lukin varusväelle antautumisvaatimuksen ilmoittaen, että ellei se antaudu, niin se tuhoetaan. Ja uuden vuoden päivänä neuvostojoukot rynnäköllä valtasivat tuon hyvin varustetun kaupungin, jota saksalaiset olivat linoittaneet toista vuotta. Varuskunta tuhottiin viimeiseen mieheen.

Näin käy muillekin Neuvostomaan vihollisille. Jos ne eivät laske aseitaan, niin ne tuhoetaan. Sadat tuhannet saksalaiset, romanialaiset, unkarilaiset ja italialaiset ovat jo oppineet tämän tietämään. He ovat antautuneet vangiksi ja siten pelastaneet hengen. Velikie Lukin esimerkki olkoon varoituksena myös Man-

SOTAVANKEUS

(Jatkoa I. siv.)

totuuden suomalaisille sotamiehille tästä, kuten kaikista muistakin kysymyksistä. Olemme todistaneet, että Suomen sotapropaganda valehtelee kertoessaan mörköjuttuja sotavankien huonosta kohtelusta Neuvostoliitossa. Olemme todistaneet, että sotavankien kohdellaan Neuvostoliitossa inhimillisesti, kaikkien kansainvälisten sääntöjen mukaan, että heille turvataan riittävä ravinto, ihmisarvon mukaiset asunto-olot, että haavottuneille ja sairaille turvataan lääkärinhoito j.n.e.

Mutta yhtä selvästi ja kirkaasti olemme sanoneet, että säälimätön tuho odottaa kaikkia niitä, jotka eivät laske aseitaan. Painakoon tämän mieleensä jokainen suomalainen sotamies ja upseeri!

nerheimin sotilaille. Tuho voidaan välttää ainoastaan lähtemällä pois Neuvostomaan alueelta tahi antautumalla vangiksi.

Sotavangeille Neuvostoliitossa taataan:

- Joukko-osastojen komentajain on viipymättä toimitettava lähipäin sairaalaan haavoittuneet tai sairastaneet sotavangit, jotka tarvitsevat lääkärinapua tai sairaalahoitoa;
- sotavangeille annetaan asuinhuoneet, linavaatteet, vaatetus, jalkineet, elintarpeet ja muut jokapäiväiset tarve-esineet samoin kuin raha-varat;
- sotavankien sallitaan kantaa omaa univormuaan sekä arvo- ja kunniamerkkejään;
- sotavangit saavat saman lääkärin hoidon kuin Punaisessa Armeijassa palvelevat.

(Neuvostohallituksen päätöksestä 7.1.41)

Neuvostoliitossa ei ole puutetta elintarpeista. Suuri oli Stalin-gradin luona otettujen sotavankien ilo, kun he saivat tietää Neuvostohallituksen säättämistä sotavankien uusista päivittäisistä muonannoksista: 600 grammaa leipää kaikille, 800 gr. niille, jotka tekevät työtä, 500 gr. vihanneksia ja perunoita, 80 gr. lihaa j.n.e.

Saksalaiset varuskunnat Suomessa

„Pehmitin saksan naamataulun“

Eräs sotavangiksi joutunut 3. Erillisen sissipataljoonan sotamies kertoo:

„Saksalaisten ja suomalaisten sotamiesten välit eivät ole huttavia. Tämä johtuu siitä, että saksalaiset eivät kohtele suomalaisia tasa-arvoisina. Kaikkien saksien ne varastelevat suomalaiselta kaikenlaista pientä tavaraa. Meidän pataljoonamme on saksalaisten kanssa paljon kosketusta sen vuoksi, kun saksalaisten käsissä olevalla tamalohkolla. Mutta käymistä suomalaisten ja saksalaisten sotamiesten välillä tetaan. Meidän kenttävarasto synnytti yksi saksalaisten välillä hyvin suurta vastenmielisyyttä. Saksalaiset varastivat meidän käydessään poikien talvikalpeja, talvirukkasia, sukkia ja muita pienempää tavaraa. Eräällä jalkajalla he olivat vienneet villan, jonka hän oli saanut toaan.

Kotirintamalla tapahtuu tällaista saksalaisten ja suomalaisten välillä tiheään. Esimerkiksi meidän ja yhden saksalaisen sotavangin välillä oli lujaa tappelua toukokuun 20 päivän tienoissa 1942 Oulussa Linnansaarella. Kävelin yrittäen kanssa kaupungista pois siltä Linnansaarelle päin. Minua lähti seuraamaan saksalainen. Pari kertaa huoksin hänelle, että on parasta tulla takaisin. Huomautustani kuitenkin saksalainen otti huomioon, vaan seurasi edelleen. Kun me saavutimme Linnansaaren puistokäytävän, jossa ei näkynyt muita ihmisiä, annoin saksalaista päin. Meillä syntyi kova tappelu. Tappelussa minä pehmitin saksan naamataulun ja löin hänen tekehampaansa palan kurkkuperään. Kun saksalainen sai tekehampaiden palaset kourastaan kurkustaan, näytti hän niitä palasia minulle ja lähti painumaan käpälänsä sen minkä kerkesi.

Mitä suomalaiset sotavangit kertovat

„Tyhmyyttämme uskoimme valheeseen“

Alikersantti Kaarlo Matias Humisto, 3. Erillisen sissipataljoonan 2. komppaniasta, kotoisin Eura joelta:

„Haavoittumiseni on minun oma syyni. Itseään saa myöskin syyttää sotamies Holappa. Oma syynsä oli myöskin sotamies Kymäläisellä, että menetti hensä. Tyhmyyttämme uskoimme siihen suomalaisen propagandan valheeseen, että täällä rääkätään sotavankia ja lähdimme pakenemaan Punaisen armeijan partiotia, vaikka heti näimme, että pakeneminen on toivotonta.

Minun suhteeni ovat lääkärit täällä tehneet kaikkensa. Päähän haavoittuminen merkitsee tavallisesti kuolemaa, varsinkin jos hoito ei ole huolellista. Minulla ei ole enää pelkoa kuolemasta.

„Lomakieltoja annetaan kaikilla tavoilla“

Sotamies Lauri Iisak Soronen, „Taisteluosasto Metsosta“, kotoisin Revonlahdelta:

„Meidän komppanian päällikkö luutnantti Saario on hyvin työvä ja rähjää kaikissa mahdollisissa tilanteissa miesten kanssa. Jos jotain vähänkin sattuu, niin heti siitä on rangaistus, joko lomakielto tai santsi. Lomakieltoja annetaan kaikilla tavoilla. Esimerkiksi komppaniamme päällikkö Saario on ottanut tavakseen, että silloin kun sotamies on juuri lähdyssä lomalle, niin Saario panee sotamiehen tekemään kivääriotteita, käännöksiä ja kunniantekoa 15 minuutiksi. Tämä tuntuu sotamiehistä turhanaikaiselta ja siksi useat siitä kieltäytyvät. Tätä kieltäytymistä hyväksyen käyttäen evätään heti loma ja sanotaan: „Olette lomanne pitäneet“. Näin kävi komppaniamme sotamiehelle Tiikojalle.

„En tee takalinjan ukolle kunniaa“

Sotamies Lauri Viljam Soraranta, „Taisteluosasto Metsosta“, kotoisin Revonlahden Keskikylästä:

„Takalinjan miesten ja viskaalien suhtaantuminen rintamamiehiin keljuttaa pirusti. Menin Ruukissa elokuviin ja sieltä palatessa kohtasin Ruukin suojeluskunnan paikallispuoluejohtajan, joka on sotilasarvoltaan kapteeni. Tämä vaati minulta kunniantekoa. Vastasin: „En minä tee koskaan takalinjan ukolle kunniaa“. Tästä kapteeni suuttui ja rupesi rähjäämään. Mutta silloin saapui paikalle toisiakin Ruukissa sillä kertaa lomalla olleita rintamamiehiä, jotka piirittivät kapteenin. Kapteeni yritti haukkua kaikkia, mutta silloin rintamamiehet nostivat sellaisen äläkän, että kapteeni katsoi parhaaksi lähteä nopeasti pois.

„Täällä on hyvä hoito“

Sotamies Toivo Johannes Holappa, 3. Erillisen sissipataljoonan 2. komppaniasta, kotoisin Puolangan pitäjän Auhon kylästä:

„Täällä sairaalassa on hyvä hoito. Minä menetin paljon vertani. Tätä menetystä on täällä sairaalassa korvattu ja tehty minuun kaksi kertaa verensiirto. Käteni laitettiin heti sairaalaan jouduttuani kipsiin ja olen nyt ihan varma siitä, että se paranee täysin terveeksi. Ihmeellää täytyy myös sitä, miten puna-armeijalaiset suhtautuvat vangiksi saamaansa haavottuneeseen vihollissotilaaseen. Heti paikalla he antoivat minulle ensiavun ja kun en jaksanut omin apuni liikkua, niin asettivat he minut turkkeihin käärien ahkioon ja kuljettivat minut sillä ensimmäiseen Punaisen armeijan kenttäsairaalaan.

Kaarlo HUMISTO

Lauri SORONEN

Lauri SORARANTA

Toivo HOLAPPA

AKATEEMISEN KARJALA-SEURAN „VELI” KATUU VALAANSAA

„Parempi olisi, ettei olisi luvannut liikaa”

Vänrikki Antti Ponkka (Poukka?), 2 Kpk 6452, kirjoitti joulukuun 10 p:nä 1942 vänrikki Antti Telkälle, 3 Kpk 9878, kirjeen, joka joutui punaisten sissien käsiin. Kirje kuuluu näin:

„Moin sälli!”

Joku runoniekka kirjoittaa korsun illasta laulaessaan miten lämmiä liesi saa unohtamaan. Ilta Kannaksella-laulua on väitetty korsussa syntyneeksi. Haluaisinpa muuttaa tuohon siunattuun kämppään, jossa on unohtus.

Korsun ilta on sielun pahin vihollinen. Yksitoikkoisuus, hiljaisuus, tuijotus. Parhaassa tapauksessa heikosti ja tyyntäytävästi soivaa musiikkia radiosta ja puolikupponen nenän alla.

Sielun asteikko viritettynä molliin, synkkiä ajatuksia, katkeruutta, itsesyytöksiä, jälleen katkeruutta, katkeruutta... tuijotus hämärään. Ukot vetävät lonkkaa lavereilla. Ei edes kinastelevaa venttisakkia, vain rottien rapinaa kattohirsien välissä, joku korsuun heikosti kantautuva laukaus.

Karbiidilamppu palaa...

Hyvä luoja! Miten paljon pakahtuneita ajatuksia mahtuukaan korsun yksinäiseen hyypiöön.

Neljäs vuosi! Minä nauran päivisin tuolle. Neljäs vuosi! Illalla minä itken. En jaksa enää purkautua teatraalisiin kohtauksiin. Tuijotan tylsänä todellisuutta niinkuin joku ulkopuolinen olento. Joskus minusta tuntuu kuin olisin lunastanut aitiopaikan suuressa komediassa, jonka näyttämölava on maailma. En ole enää jakamassa, en edes kärkevyydessä statistin osaa tuossa suuressa näytelmässä, sen saavat muut esittää.

Ymmärrän, miltä tuntuu eläkevaarista. Katsella vanhana toisten touhua. Hymyillä ja panna kessupiipullinen palamaan.

Joskus risaa. Täytyy olla katkera. Ei olisi enää ihminen ellei olisi katkera edes joskus. Te kauniimman osapuolen edustajat nostomiesystävienne! Opiskelkaa helvetissä niin kauan kuin teille se on suotu! Me emme enää siihen kykene. Siltä minusta ainakin joskus tuntuu.

Haluaisin tietää, montako puhetta olen hikoillut ulos puhujapöntöstä. Kauniita sanoja! Hyvin usein niissä puhuttiin Isänmaasta ja sille uhrautumisesta.

„Lupaun uhrata työni ja elämäni Suurelle Suomelle”...

Parempi olisi, ettei olisi luvannut liikaa.

Kuinka raskaasti meitä koetellaankaan!

On vaikeata olla AKS:n veli.

tuus ANTTI.

Hyvää Joulua ja Onnellisempaa Uutta Vuotta!”

Meillä ei ole mitään lisättävää vänrikki Antti Ponkan kirjeeseen. Se puhuu itse puolestaan. Se paljastaa sen umpikujan, johon mielellömmin „Suur-Suomi”-valansa vannoneet AKS:n „veljet” huomaavat ajautuneensa kaikkien heidän valloitus suunnitelmiansa rautessa tyhjiin.

Tulevaisuus näyttää, onko vänrikki Antti Ponkalla ja muilla valansa katuneilla AKS:n veljillä niin paljon rehellisyyttä ja miehuutusta, että uskaltavat ilmaista katumuksensa julkisesti, kansan kuullen, eikä vain yksityiskirjeissään, jotka sattumalta vastoin heidän tahdoaan joutuvat päivän valoon.

RINTAMAMIESTEN SANOJA

„Helvettiin kiroan tämän maailman”

Sotamies Heikki Karttunen, Kpk 3822, kirjoittaa eräälle tavalleen Syvärin rintamalle:

„Olen vain kuin maho ma odottaen teurastusaita. Nyt jo saisivat muuttaa ne tirintaman ukot ja akat tänne ja meidän pitäisi päästä siviilillä ne tarvitseisivat väojennusta. Enempi niiltä pihenet riijaa kuin rintamamhiltä. Kyllä helvettiin kiroan tämän maailman, alimmais helvettiin, kun ne paskan kut ovat siviilissä ja sellais jotka ei joutais, pitää täällä”.

On turha toivoa, että sotamies Karttusen mainitsemat „paskaretkut” lähetetään rintamavaihtamaan niitä, joiden täyviättää päivänsä ja yönsä tuijotuksen helvetissä. Ne ovat etu keutettua väkeä, suurrikkaita poikia, hallitusherrain ja muuta mahtimiesten suosikkeja. Kyllä ne pystyvät säilyttämään mukansa edelleenkin. Rintamamiesten on itse ratkaistava omatavallaan kysymys siviiliin päämisestä, lähtemällä joukolla rintamalta.

„Todellakin voittamaton puna-armeija”

Sotamies Veka Pesonen, Kpk 5014, kirjoittaa Syvärin

„Kyllä tämä rulljanssi su ruveta piisaamaan. Ei taida ollenkaan loppua. Täällä olla todellakin voittamaton puna-armeija”.

Niin se on. Kyllä nyt on aika uskoa, että Punaista armeijaa ei voiteta, vaan että se voimakkaitten liittolaisten kanssa lyö kaikki viholliset sekä suuret että pienet. Maailman heiminkin armeijan vuoro pian. Onneton se, joka ei ajassa tee tästä itselleen välttämättömiä johtopäätöksiä, vaan rintamalle odottamaan.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 8
1943

RINTAMALEHTI

Perjantaina
tammikuun 22 p:nä

PUNAINEN ARMEIJA HYÖKKÄÄ LENINGRADIN SAARTORENGAS MURRETTU

Voroneshin rintamaila otettu 52.000 vankia,
niistä 27.500 unkarilaista ja 22.000 italialaista

★ ★ ★

Punaisen armeijan menestyksellinen hyökkäys Laatokan eteläpuolella

Laatokan eteläpuolella sijaitsevat joukkomme siirtyivät viime päivinä hyökkäykseen Leningradia saartavia saksalais-fascistisia joukkoja vastaan.

Meidän joukkojemme tehtävä oli lyödä hajalle vihollisen puolustuslinja ja murtaa siten Leningradin saartorengas.

On otettava huomioon se seikka, että monia kuukausia kestäneen Leningradin saarron aikana saksalaiset ovat tehneet asemistään kaupungin edustalla erittäin vahvasti linnoitetun vyöhykkeen, jossa on monihaarainen verkosto betonikorsuja ja muita linnoituslaitteita sekä suuri määrä hyökkäysvaunu- ja jalkaväkiväestöä.

Meidän joukkojemme hyökkäys tapahtui kahdelta puolelta: Nevan länsirannalta Pähkinälinnan lounaispuolelta ja idästä Laatokan eteläpuolelta.

Murrettuaan vihollisen erittäin vahvasti linnoitetun vyöhykkeen 14 kilometrin syvyydeltä ja ylittettyään Neva-joen meidän joukkomme valtasivat seitsemän päivää kestäneissä ankarissa taisteluissa, voittaen vihollisen erittäin sitkeän vastarinnan, PÄHKINÄLINNAN kaupungin, suuret linnoitetut paikkakunnat MARJINON, MOSKOVSKAJA DUBROVKAN ja LIPKAN, työläisasutukset numerot 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ja 8 sekä SINJAVINON ja PODGORNAN asemat.

Näin ollen seitsemän päivää kestäneiden taisteluiden jälkeen

Volhovan ja Leningradin rintaman joukot YHDISTYIVÄT tammikuun 18 päivänä ja MURTIVAT siten Leningradin saartorengaan.

Hyökkäyksen aikana meidän joukkomme ovat lyöneet hajalle 227., 96., 170. ja 61. saksalaisen jalkaväkidivisioonan, 207. jalkaväkidivisioonan 374. rykmentin, 5. vuoristojääkäridivisioonan 85. jalkaväkirykmentin, 223. moottoroidun joukko-osaston sekä osittain 1. jalkaväkidivisioonan.

Epätäydellisten tietojen mukaan meidän joukkomme ovat ottaneet vangiksi 1.261 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Taisteluiden aikana meidän tykistömme ja miinanheittimemme ovat ampuneet hajalle 470 linnoitettua solmukohtaa ja korsua.

On otettu seuraava sotasaalis: 222 tykkiä, 178 miinan- ja kranaatinheitintä, 512 konekivääriä, 5.020 kivääriä, 4 kuusihiippuista miinanheitintä, 26 hyökkäysvaunua, 9 panssariautoa, 17.300 käsikranaattia, y.m. sotakalustoa.

Taistelukentälle on jäänyt yli 13.000 saksalaisen sotamiehen ja upseerin ruumiit.

Molempien rintamien toiminnan yhtenäistytystä ovat johtaneet Ylipäälystön Päämajan edustajat Neuvostoliiton Marsalskat G. K. SHUKOV ja K. J. VOROSHILOV.

Neuvostoliiton Tiedotustoimiston tiedonannosta.

NEUVOSTOJOUKOT OVAT ETELÄSSÄ VALLOITTANEET

Valuikin, Urazovon, Kamenskin ja Petrovskojoen kaupungit sekä Bielaja Kalitvan rautatieaseman

Voroneshin rintamalla toimivat joukot jatkoivat tammikuun 19 p:nä hyökkäystään vallaten Valuikin kaupungin ja suuren rautatieaseman sekä Urazovon kaupungin ja rautatieaseman.

Kamenka—Rossoshin rautatienlinjan itäpuolella olevat vihollisen joukot on täydellisesti saarrettu ja meidän joukkomme suorittavat niiden tuhoamista.

Vankien lukumäärä on tammikuun 19 päivän iltaan mennessä lisääntynyt 21.000 sotamiehellä ja upseerilla. Näin ollen on vankien lukumäärä Voroneshin rintamalla noussut 52.000 mieheen, joista 27.500 unkarilaista, 22.000 italialaista ja 2.500 saksalaista.

Taisteluissa tammikuun 13—18 p:nä Voroneshin rintaman joukot ovat ottaneet seuraavan sotasaaliin: 170 hyökkäysvaunua, 1.700 tykkiä, 2.800 konekivääriä, 4.000 miinanheitintä, 6.000 autoa, 1.500 hevosta, 55.000 kivääriä, lähes 10.000.000 patruunaa, 600.000 ammusta ja yli 150 erilaista varastoa.

(Jatkuu 4. siv.)

Neuvostojoukkojen menestyksellinen hyökkäys Voroneshin suunnalla

Viime päivinä meidän sotajoukkomme, jotka sijaitsevat Voroneshin eteläpuolella, siirtyivät hyökkäykseen saksalais-fascistisia joukkoja vastaan. Hyökkäys alkoi kolmella suunnalla: Seljavnojen ja Shtshutshjen seudulta lounaaseen sekä Kantemirovkan seudulta luoteeseen ja länteen. Murtaen vihollisen lujasti linnoitetut puolustusasemat Seljavnojen seudulla 45 kilometrin leveydeltä, Shtshutshjen seudulla 50 kilometrin leveydeltä ja Kantemirovkan seudulla 60 kilometrin leveydeltä, meidän joukkomme kolme päivää kestäneissä kiivaissa taisteluissa voittaen vihollisen vastustuksen etenivät 50—90 kilometriä. Meidän joukkomme ovat vallanneet yli 600 asutuskeskusta, niiden joukossa Rossoshin kaupungin ja rautatiesolmun, Olhovatkan, Mitrofanovkan ja Puhovon piirikeskukset ja rautatieasemat, Repjevkan, Krasnojen, Rovenkin, Markovkan ja Kamenkan piirikeskukset sekä Melogorjen, Rybaltshinin ja Sotnitskojen rautatieasemat.

Hyökkäyksen aikana meidän joukkomme ovat lyöneet hajalle vihollisen yhdeksän jalkaväkidivisioonaa, joista kolme saksalaista ja kuusi unkarilaista.

Kolmen päivän aikana on taisteluissa otettu vangiksi 17.000 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Tänä aikana joukkomme ovat epäilydel-

listien tietojen mukaan ottaneet seuraavaan sotasaaliin: 75 hyökkäysvaunua, 800 eri kokoista tykkiä, 493 kranaatin- ja miinanheitintä, 1.200 konekivääriä, 14.000 kivääriä, 520 autoa, 130 traktoria, 672 ajoneuvoa, 700 hevosta, 21 radioasemaa, 350.000 ammusta, yli 5.000.000 patruunaa ja 70 sotatarvikkeita, ammus- ja muonavarastoa. Sotasaaliin luettelointi jatkuu.

Tuhottu on: 135 hyökkäysvaunua, 210 tykkiä ja 17 lentokonetta.

Kolmen päivän aikana käydyissä taisteluissa vihollinen on menettänyt yksistään kaatuneina lähes 15.000 sotamiestä ja upseeria.

Vihollisen puolustusasemien murto on suoritettu Voroneshin rintaman voimilla kenraaliluutnantti F. I. Golikovin johdolla ja Lounaisen rintaman voimilla kenraaliversti N. F. Vatutinin johdolla. Molempien rintamien toiminnan yhtenäistytymistä on johtanut Ylipäällystön Päämajan edustaja kenraaliversti A. M. Vasiljevski.

Taisteluissa ovat kunnostautuneet kenraalimajuri K. S. Moskalenkon, kenraaliluutnantti F. M. Haritonovin, kenraalimajuri P. M. Zykovin, panssariyhdistelmien kenraalimajurin P. S. Rybalkon ja ratsuväkiyhdistelmien kenraaliluutnantin S. V. Sokolovin joukot.

II SAARRETTUJEN SAKSALAIS-FASCISTISTEN JOUKKOJEN TUHOAMINEN STALINGRADIN LUONA LÄHENEE LOPPUAAN

Kuten Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoitti „Stalingradin edustalla käytyjen Punaisen armeijan kuusiviikkoisten hyökkäystoimien tuloksista“, jotka hyökkäystoimet alkoivat marraskuun 19 päivänä 1942, Punainen armeija on lyhyessä ajassa menestyksellisesti suorittanut mitä vaikeimman operation saartaen tiukalla renkaalla 22 vihollisen divisioonaa Stalingradin seudulla. Saarrettuihin vihollisjoukkoihin kuuluu: 3 hyökkäysvaunu-, 3 moottoroitua-, 15 jalkaväki- ja 1 ratsuväkidivisioona. Sen lisäksi on saarrettu 3 Saksan armeijan ylipäällystön reserveihin kuuluvaa tykistörykmenttiä, 4 ilmatorjuntarykmenttiä, 1 miinan- ja kranaatinheitinrykmentti sekä 4 erillistä pioneeripataljoonaa.

Meidän joukkojemme hyökkäyksen alkamishetkellä Stalingradin luoteis- ja lounaispuolella Stalingradin edustalla toimivien saksalaisten joukkojen lukumäärä oli armeijan ja armeijakuntien selustajoukkojen kanssa lähes 200—220 tuhatta miestä. Marraskuun 23 päivästä lähtien 1942 nämä joukot ovat olleet täydellisesti saarrettuina.

Jo ennen saksalais-fascististen joukkojen täydellistä saartamista Stalingradin luona Punainen armeija oli tuhonnut täydellisesti 44., 376. ja 384. saksalaisen divisioonan, joiden rippeet nyt ovat saarrettujen vihollisosastojen joukossa. Viime viikkojen aikana meidän joukkomme ovat järjestelmällisesti pommittamalla ilmasta, mahtavalla tykistötulella sekä maajoukkojen hyökkäyksillä tuhonneet suuren määrän vihollisen sotamiehiä ja upseereita saarroksessa olevasta vihollisen ryhmittymästä.

Sitä paitsi muonan kuljetusteiden puuttuessa saksalais-fascistiset sotajoukot ovat joutuneet katastrofimaaiseen asemaan. Saarretut saksalaiset sotilaat saavat kaiken kaikkiaan 100—150 gr. leipää päivässä. Useissa saarretuissa hitleriläisissä joukko-osastoissa on jo syöty kuolleiden hevosten raadoja. Saksalaisen sotilasjohdon yritys saattaa joukoilleen elintarvikkeita kuljetuslentokoneilla on mennyt myttyyn. Marraskuun 19 ja tammikuun 10 päivän välisenä aikana Stalingradin luona on ammuttu alas yli 600 kuljetuslentokonetta. Näiden ja uupumuksen

johdosta leviävät sotilaiden keskuudessa kulkutaudit. Kenttäsairaalat eivät ole enää pitkään aikaan voineet ottaa vastaan kaikkia haavoittuneita ja sairaita. Stalingradin luona olevilla saksalaisilla sotilailla ei myöskään ole talvivaatetusta. Paltumuksesta johtuvien kuolemantapausten luku kasvaa päivä päivältä. Vankien kertoman mukaan kuolee taistelukentällä joka päivä yksistään nääntymykseen ja viluun 400—500 sotilasta, ja kaikkiaan Stalingradin luona saarroksissa olevat saksalaiset joukot menettävät päivittäin ainakin 1.500 sotilasta.

Tämän johdosta saksalais-fascistiset joukot ovat Stalingradin luona saarroksissa olonsa aikana kärsineet suurta mielihukkaa. Saarrettujen saksalais-fascististen joukkojen määrä ei tällä hetkellä nouse yli 70—80 tuhannen miehen.

Välttääkseen turhaa verenvuodatusta esitti neuvostojoukkojen sotilasjohto Punaisen armeijan Ylipäällystön Päämajan edustajan tykistön kenraaliverstin N. N. Voronovin ja Donin rintaman joukkojen komentajan kenraaliluutnantti K. K. Rokossovskin kautta tammikuun 8 päivänä vuonna 1943 Stalingradin luona saarroksissa olevien saksalaisten sotajoukkojen johdolle, kaikille upseereille ja sotamiehille seuraavan uhkavaatimuksen:

„Kuudennen saksalaisen armeijan komentajalle kenraaliversti Paulusille tai hänen sijaiselleen ja koko upseeristolle sekä Stalingradin luona saarroksissa olevien saksalaisten joukkojen miehistölle.

6. saksalainen armeija, 4. hyökkäysvaunuarmeijan yhdistelmät ja niiden käyttöön annetut lisäjoukot ovat täydellisesti saarretut marraskuun 23 päivästä 1942 alkaen.

Punaisen armeijan joukko-osastot ovat saartaneet tämän saksalaisten sotajoukkojen ryhmän tiukalla renkaalla. Kaikki toiveet teidän joukkojenne pelastamisesta saksalaisten joukkojen hyökkäyksen avulla etelästä ja lounaasta ovat pettäneet: Punaisen armeijan joukko-osastot ovat lyöneet hajalle teidän avuksenne kiirehtineet saksalaiset joukot, ja näiden joukkojen jätteet peräntyvät Rostovia kohti. Saksalaisten kuljetusilmavoimien, jotka toivat teille nälkäänoksia, ampumatarvikkeita ja polttoainetta, oli pakko useasti muuttaa lentokenttiä ja lentää saarroksissa olevien joukkojen luokse hyvin kaukaa Punaisen armeijan menestyksellisen ja nopean etenemisen vuoksi. Sitäpaitsi neuvostolentäjät ovat tuottaneet saksalaisille kuljetuskoneille suunnattomia lentokone- ja miehistömenetyksiä. Kuljetusilmavoimien apu saarretuille joukoille on tullut tehottomaksi.

Teidän saarroksissa olevien joukkojenne asema on vaikea. Ne kärsivät nälkää ja vihua ja niiden keskuudessa riehuu tauteja. Ankara Venäjän talvi on vasta alussa. Kovat pakkaset, kylmät tuulet ja lumipyryt ovat vielä edessä eikä teidän sotilaillanne ole talvivaatetusta ja he elävät huonoissa ja

epäterveellisissä oloissa. Te komentajana samoin kuin saarrettujen joukkojen kaikki upseeritkin ymmärrätte erinomaisesti, että teillä ei ole minkäänlaisia todellisia mahdollisuuksia murtaa saartorengasta. Teidän asemanne on toivoton eikä vastustuksenne jatkamisessa ole mitään järkeä.

Teille muodostuneen toivottoman tilanteen johdosta kehoitamme teitä verenvuodatuksen välttämiseksi hyväksymään seuraavat antautumisehdot:

1. Teidän ja Teidän esikuntanne johtamien kaikkien saarroksissa olevien saksalaisten joukkojen on lopetettava vastarinta.

2. Teidän on järjestyneesti luovutettava meille koko miehistönne, aseistuksenne, taisteluvälineenne ja sotakalustonne käyttökelpoisessa kunnossa. Me takaamme kaikille vastarinnasta luopuneille upseereille ja sotamiehille hengen ja turvallisuuden sekä sodan loputtua paluun Saksaan tahi mihin muuhun maahan tahansa, johon sotavanki haluaa.

Kaikille vangiksi antautuneille sotilaille jätetään sotilaspuku, arvo- ja kunniamerkit, henkilökohtainen omaisuus, arvoesineet ja korkeimmalle upseeristolle myöskin teräaseet.

Kaikille vangiksi antautuneille upseereille, aliupseereille ja sotamiehille järjestetään viipymättä normaali ravinto.

Kaikille haavoittuneille, sairaille ja paltuneille tullaan antamaan lääkärinapua.

Teidän vastaustanne odotetaan tammikuun 9 päivään 1943 kello 10 mennessä Moskovon aikaa kirjallisesti Teidän henkilökohtaisesti määräämämme edustajan kautta, jonka on saavuttava henkilöautolla valkoisen lipun suojassa Konнын pysäkillä Kotlubanin rautatieasemalle johtavaa tietä. Teidän edustajanne tulee kohtaamaan valtuutetut venäläiset komentajat „B“:n alueella, 0,5 kilometriä kaakkoon pysäkillä 564 tammikuun 9 päivänä 1943 tasan kello 10.

Siinä tapauksessa, jos Te hylkätte meidän ehdotuksemme antautumisesta, varoitamme, että Punaisen armeijan joukot ja Punainen ilmalaivasto ovat pakoitettuja ryhtymään saarrettujen saksalaisten joukkojen tuhoamiseen, josta Te tulette kantamaan edesvastuun.

Punaisen armeijan Ylipäällystön Päämajan edustaja tykistön kenraaliversti

VORONOV.

Donin rintaman sotajoukkojen komentaja kenraaliluutnantti

ROKOSSOVSKI“.

Stalingradin edustalla saarroksissa olevien saksalais-fascististen joukkojen johto hylkäsi neuvostojoukkojen päällystön uhkavaatimuksen.

Sen johdosta meidän joukkomme aloittivat yleishyökkäyksen tammikuun 10 päivänä Stalingradin alueella saarroksissa olevia saksalais-fascistisia joukkoja vastaan. Seitsemän

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 9
943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
tammikuun 25 pnäNEUVOSTOJOUKOT VALLANNEET
MILLEROVON, ALEKSEJEVKAN
KOROTOJAKIN, PODGORNOJEN
JA KURSAVKAN

Tammikuun 17 päivänä meidän joukkomme saivat ankarien taisteluiden jälkeen Millerovon kaupungin ja suuren rautatiesolmun. Kaupungin saksalaisten varuskunta on melkein kokonaisuudessaan tuhoutunut yrittäessään murtautua ulos piirityksestä. On ollut suuri sotasaalis, johon kuuluu 15 lentokonetta, tavarajuna ja erilaisella sotakalustolla lastattuja tavarajunia.

Voroneshin eteläpuolella hyökkäävät joukkomme ovat vallanneet Aleksejevkan kaupungin ja suuren rautatieaseman, Korotojakin kaupungin sekä Podgornojien piirikeskuksen ja aseman.

Pohjois-Kaukasiassa meidän joukkomme päättävällä hyökkäyksellä vallanneet Kursavkan keskuksen ja suuren aseman.

Punaisen armeijan sotasaalis Pohjois-Kaukasiassa

Taka-Kaukasian rintaman pohjoisen ryhmän joukko-osastot (Taka-Kaukasian rintamaa komentaa kenraali I. V. Tjulenev) ovat taisteluissa saksalaisten vastaan Pohjois-Kaukasiassa joulukuun päivästä 1942 tammikuun 16 päivään 1943 ottaen seuraavan sotasaaliin: 35 lentokonetta, 314 hyökkäysvaunua, 372 erikokoista tykkiä, 422 miinan- ja kranaatinheitintä, 396 panssarintorjuntakivääriä, 602 kivääriä, yli 10.000 kivääriä, 385.000 ammusta, 20 lentokonepomppeja, lähes 3.000.000 kiväärinpatruunaa, 2.338 autoa, 460 moottoripyörää, 28 radioasemaa, 1.020 tavaravaunua, joista 26 vaunua ammuksilla ja 48 vaunua hyökkäysvaunujen ja autojen osilla lastattua, 550 avovaunua, 70 säiliövaunua, matkustajavaunua, 27 lumenpuhdistuskonetta ja taisteluväline-, ase- ja muonavarastoa.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO

Neuvostojoukot ovat...

(Jatkoa I. siv.)

II

Luoteisrintaman joukot ovat tammikuun 17 päivänä tekemällänsä päättävällä rynnäköllä vallanneet Kamenskin kaupungin sekä Bielaja-Kalitvan piirikeskuksen ja suuren rautatieaseman. On saatu suuri sotasaalis, jota luetteloidaan.

III

Pohjois-Kaukasiassa meidän joukkomme ovat vallanneet Petrovskojen kaupungin ja rautatiesolmun.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO

päivää kestäneiden kiivaiden taisteluiden aikana meidän joukkomme, puristaen saksalais-fascististen joukkojen saartorengasta, ovat edenneet eri suunnilla 20—35 kilometriä ja valloittaneet tärkeät linnoitetut puolustus-solmukohdat Marinovkan, Atamanskin, Voroneshilovin leirin, Karpovkan, Shirnokievkan, Gospitomnikin, Sineokovskin, Novy Rogatshikin, Stary Rogatshikin, Pestshanykarierin, Bereslavskin, Skljarovin, Rakotinon, Kravtsovin, Tsybenkon, Jelhin, Aleksejevkan, Pitomnikin, Dubininin, Malaja Rossoshkan, Zapadnovkan, Borodinin, Neuvostotila N:o 1, Baburkinin, Novo-Aleksejevskin, Dmitrijevkan, Poltavskin, Otorvanovkan ja Solovjevin sekä Basarginon, Karpovskajan ja Prudboin rautatieasemat.

Seitsemän päivää kestäneen hyökkäyksen aikana meidän tykistömme, miinan- ja kranaatinheittimemme ovat hävittäneet 1.526 linnoitettua solmukohtaa ja korsua, 75 vahvasti varustettua tähytysasemaa, taistelussa on tuhouttu ja vaimennettu 317 vihollisen tykistö-, miinan- ja kranaatinheitinpatteria.

565 neliökilometriä käsittävä alue on puhdistettu vihollisista.

Hyökkäystaistelussa tammikuun 10 ja 16 päivän välisenä aikana meidän joukkomme ovat ottaneet vangiksi 6.896 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

Samana aikana on otettu seuraava sotasaalis: 371 lentokonetta, 514 hyökkäysvaunua, 941 erikokoista tykkiä, 470 kranaatin- ja miinanheitintä, niistä 50 kuusipiippuista, 1.950 konekivääriä, 16.308 kivääriä, 15.551 autoa, 1.387 moottoripyörää, 67 traktoria, 1.408 sotakalustolla kuormattua ajoneuvoa, 54 radioasemaa, 3 panssarijunaa, 10 veturia, 100 rautatievaunua, 63 ammus- ja asevarastoa sekä suuret määrät ammuksia, pommeja, miinoja, kranaatteja, kiväärin patruunoita ja paljon muuta sotakalustoa.

Tuhotto on: 75 lentokonetta, 174 hyökkäysvaunua, 416 erikokoista tykkiä, 140 miinan- ja kranaatinheitintä, 769 konekivääriä, 414 autoa ja 9 erilaista varastoa.

Seitsemän päivää kestäneissä taisteluissa on vihollinen menettänyt yksistään kaatuneina yli 25.000 sotamiestä ja upseeria.

Vihollisen puolustusasemien murto on suoritettu Donin rintaman voimilla kenraaliversti K. K. Rokossovskin johdolla. Tykistön hyökkäystä on johtanut Ylipäällystön Päämajan edustaja tykistön kenraaliversti N. N. Voronov.

Taisteluissa ovat kunnostautuneet kenraalimajuri I. M. Tshistjakovin, kenraalimajuri F. I. Tolbuhinin, kenraaliluutnantti P. I. Batovin, kenraaliluutnantti M. S. Shumilovin, kenraalimajuri I. V. Galaninin, kenraaliluutnantti V. I. Tshuikovin ja kenraalimajuri A. S. Shadovin joukot.

NEUVOSTOLIITON
TIEDOITUSTOIMISTO.Saksalaisia
yödään

„Voittamaton“ Saksan armeija on nyt selkäänsä oikein miehen päältä kaikkialla suunnilla, missä punainen armeija ja sen liittolaiset hyökkäävät. 22 saksalaisen divisioonan kuolinkamppailu Stalingradin suurmotissa, toinen suurmoti Voroneshin eteläpuolella, saksalaisten kiireellinen peittäminen Pohjois-Kaukasiassa, Velikije Lukin valtaus ja vihdoin Leningradin vahvasti innoitetun saartorengaan murto Laatokan eteläpuolella, samaan aikaan kun sürullisen kuuluisa „Rommel Africanus“ jatkaa hiihtäntä pakoretketään pitkin Afrikan pohjoisrannikkoa — sellaisia ovat tosiasiat.

Ne Hitlerin päämajan naurettavat „meriselitykset“, että kysymyksessä on „rintamalinjojen oikominen“, „suunnitelmallinen liikehtiminen“ j.n.e., j.n.e., eivät suinkaan heikennä, vaan pikemminkin lisäävät sitä masentavaa vaikutusta, jonka nuo tosiasiat ja varsinkin Saksan onnettomien liittolaisten keskuudessa. Asiaa ei paranneta myöskään sillä, että puhutaan Punaisen armeijan suuresta ylivoimasta — sen jälkeen kun on juhlallisesti ja virallisesti moneen kertaan vakuutettu Punaisen armeijan tulleen „lopullisesti murskatuksi“.

Hitlerin voittoon ei usko enää kukaan. Siihen sanovat uskovansa ne vararikkoiset Hitlerin apurit, joiden täytyy niin puhua — virkansa puolesta. Mutta nekin vilkuilevat jo ympärilleen kuten luihtunut rotat, etsien reikää, jonka kautta voisivat pelastua Hitlerin hukkuvasta laivasta.

Nuo rotat — Mussolinin, An-

Neuvostojoukot
etelässä vallanneet
Stavropolin
kaupungin

Tammikuun 21 päivänä Taka-Kaukasian rintaman joukot valtasivat takaisin ankaran taistelun jälkeen Stavropolin kaupungin. On otettu vankeja ja sotasaalista.

NEUVOSTOLIITON
TIEDOITUSTOIMISTO.

tonescut, Horthy, Ryditi ja Mannerheimit tuskin voivat pelastaa nahkaansa, jonka he ovat myöneet Hitlerille. He eivät voi näet tehdä selvää ja täydellistä pesäeroa Hitler-Saksasta, he eivät voi purkaa liittoaan „fyyrensä“ kanssa, ellei kansa joukko-voimallaan heitä siihen pakota.

Mutta romanialaiset, italialaiset ja unkarilaiset rintamamiehet ovat näyttäneet teossa, että he tahtovat ja voivat pelastaa henkensä Hitlerin lihamyllystä. Niiden yli 200.000 sotavangin joukossa, jotka Punainen armeija on ottanut kaksi kuukautta kestäneissä taisteluissa, on 20.000 romanialaista, 22.000 italialaista ja 27.500 unkarilaista sotamiestä ja upseeria. Tunnettua on myös, että Pohjois-Afrikassa on englantilaisille antautunut 300.000 italialaista.

Suomen armeijan sotilaat voivat antautua vangiksi, he voivat joukkovaatimuksillaan pakottaa viemään joukko-osastonsa Suomen rajojen taakse — jos haluavat säilyä varmalta tuholta.

„Kaukana taitaa olla
Suomen itsenäisyys“

Korpraali Tatu Rimpiläiselle, 3 Kpk 9878, kirjoitti Helli Rusanen, Vuokatti, Lepikko joulukuun 6 päivänä 1942:

„On taasen itsenäisyyspäivä, mutta kaukana taitaa olla se Suomen itsenäisyys taaskin tällä kertaa“.

Nuoret työtökin, jollainen Helli Rusanen näkyy olevan, huomauttavat, että Suomi ei ole itsenäinen maa, vaan että sen itsenäisyys on myyty vieraalle. Eikä sitä ole vaikea huomatakaan. Onhan Suomi saksalaisen sotaväen miehittäminen. Ovathan saksalaiset Suomessa isäntiä kaikkialla ja joka alalla. Vuodattavathan Suomen armeijan sotilaat vertaan saksalaisten asialla. Onhan Suomessa pantu voimaan pakkotyö hitleriläiseen malliin, ja sekin on itse asiassa orjantytöitä saksalaisten isäntien hyväksi.

Hitlerin asioilla kulkevat Suomen hallitusherrat tekevät veristä pilkkua Suomen kansasta, väittäessään taistelevansa sen „itsenäisyyden“ puolesta.

„Uuden Suomen“
häränpylly

„Uusi Suomi“ kirjoitti tammikuun 20 pnä Itärintaman taisteluista:

„Bolshevikkien suuri talvi-hyökkäys on kestänyt jo kaksi kuukautta eikä se osoita mitään heikkenemistä. Bolshevikeilla on suurissa Itärintaman taisteluissa miehistö- ja materiaaliylivoima. Heillä on odottamattoman paljon aivan ehtymättömältä näyttäviä panssari- ja miesvoimia“.

(Jatkuu 2. siv.)

Koska Vatanen myöntää Pähkinälinnan valtauksen?

Sitten kun Berliinistä annetaan lupa

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoitti virallisesti tammikuun 18 päivän illana.

1) että Leningradin saartorengas Laatokan eteläpuolella on murrettu,
2) että Punaisen armeijan joukko osastot ovat vallanneet takaisin saksalaisilta Pähkinälinnan kaupungin, Sinjavnon aseman sekä useita muita asutuskasuksia ja
3) että Olhavan rintaman joukot ovat yhtyneet Leningradista hyökkääviin joukkoihin.

Mutta Suomen yleisradion sotatilanneselostaja Vatanen intti vielä tammikuun 20 päivänä, että Pähkinälinna on edelleenkin saksalaisten hallussa.

Tässä loistuu se Velikie Lukin juttu. Koko maailma sai tietää jo t.v. tammikuun 1 päivänä, että neuvostojoukot olivat valloittaneet Velikie Lukin tärkeän rautatiesolmukohdan ja tuhonneet sen varuskunnan, joka kieltäytyi laskemasta aseitaan. Mutta STT ilmoitti tästä tapahtumasta vasta tammikuun 18 päivänä — sillä se ei ollut aikaisempiin saanut siihen Berliinistä lupaa.

Noin naurettavaan ja noloon asemaan joutuval niinsanotun „itsenäisen Suomen“ tiedotusvirkamiehet, jotka eivät uskalla muuta kuin toistella niitä sanoja, joita Saksan hitleriläinen sotapropaganda heille suuhun panee.

MITÄ KOTOA KIRJOITETAAN

Jyväskylästä kirjoitetaan:

„Omat miehet on viety tyyten, mutta sen sijaan väkeä täällä on, paljon saksalaisia, jotka herrastelevat komeissa pöksyissä, yökön siivel rinnassa, ja välittämättä teistä rintamamiehistä tahtovat teidän vaimojanne ja sisarianne leikkiäpiäksi“.

SALAMASOTA — TOISIN PÄIN

HITLER (julmanan): „Miten se on mahdollista. Rommel, että sinä olet 12 päivää ehtinyt juosta karkuun koko Afrikan halki!“
ROMMEL (häpeillen): „Asia on sillä tavalla, rakas fyrreri, että se salamasaota on mennyt minulle väreä“.

ONNELLINEN SAKSALAINEN PERHE

„Suomalais kuntos“ huoasti rouva Müller helpotuksesta kuunnellestaan Lontoon radion tiedotuksia. „Minun Hansini evakuoituaan Afrikasta, minun Paulini lähetettiin haavoittuneena kotiin Pohjois-Kaukasasta ja minun Fritzini ja kato karkuun Donin rintamalta. Kohta me olemme kaikki kotona koko perhe“.

Sotamies Torsti Salttiselle, 3 Kpk 4287, kirjoittaa Helvi Salttinen Lieksasta:

„Korttiannosten perässä on saanut juosta joka aamu, vaan ei ole saanut mitään. Isä on varmaan niin sairas ettei pääse tulemaan. Eihän siellä saa syödäkseen mitään, jos ei paljoa täälläkään. Ei antanut lääkäri mitään lääkettä, sanoi johtuvan ruuan puutteesta“.

Joensuusta kirjoitetaan:

„En jaksa käsittää sitä suhdetta, joka voi syntyä henkilöitten kesken, jotka eivät edes ymmärrä toistensa puhetta (käsität hyvin mitä tarkoitan). On surullista, että monen perhe-elämä on mennyt ainaiseksi pirstaleiksi“.

„Uuden Suomen“ ...

(Jatkoa 1. siv.)

Näin kirjoittaa „Uusi Suomi“, joka vuoden 1941 syyskuusta alkaen on tämän tästä „ilmoittanut“ lukijoilleen, että Punainen armeija on lopullisesti murskattu. „Uusi Suomi“ tulee siis epä-

LEUKAVIA PUHEJA ja tyhjiin rauenne toiveita

Syyskuun 28 päivänä kirjoitti sinimustiin luke sotamies O. Suvilampi, 0679, veljelleen alikersantti ko Suvilammelle, 2 Kpk 14 „Alkaa selvitä varmuustarin turvallisuudesta, ni voimme ottaa huoleks turvallisuuden siinä“.

Korporaali Aatos Kotik kirjoitti Humppilasta hänen sä lokakuun 31 päivänä 1941 „Kannaksella on kaikki ja sitä vanhemmat kuulemma kotiin, sitten Pietarin motti on selvä“.

Kirjailijaksi itseään kartaava „Helsingin Sanomien“ tamakirjeenvaihtaja Lauri tikka, 2 Kpk 3368, kirjoitti relleen Martta Lastikalle, 3608, vuoden 1941 marraskuun 26 päivänä:

„Odotan Pietarin luterilista, että saisi sieltä jonkin tarinantapaisen“.

„Pietarin motti“ on nyt vää — tosin toisin päin kuin kut luulivat syys—marraskuun 1941. Saksalainen saartorengas poikki ja edessä on saksala motittajain motitus — kukaan vi Stalingradin edustalla. Niitä Suvilammen veljesten vitse huolehtia „Pietarin turvallisuudesta“, katsokoot eteensä, miten saavat pelastuiksi oman nahkansa. Ja Lastikkakin voi panna pussiinsa, sillä kyllä Leningradista ei nyt heru aiheita sotatarinoihin, joita „Helsingin main“ tapaiset hitleriläiset pagandalehdet kaipaavat.

Mitä suomalaiset sotavangit kertovat

Toivo PÖLLÄNEN

VENÄLAISILLA ON PALJON VOIMAA.

Pojat, kyllä sen „Suur-Suomen“ puolesta on jo käyty sotaa ihan tarpeeksi. Venäläiset kuitenkin tuhoavat kaikki ne, jotka tahtovat anastaa Neuvostoliiton maita. Täällä minä olen nähnyt, kuinka paljon venäläisillä on voimaa ja minua on ruvennut hirtittämään, sillä kaikki tämä voima lähtee kerran teitä vastaan ja ne, jotka silloin ovat rintamalla, pääsevät hengestään. Annan teille kaverit neuvon: pelastakaa henkenne. Kyllä siihen aina keinoja löytyy.

JR 31 3. patalj. alikersantti Toivo PÖLLÄNEN.

SODASSA ON MENNYT JO SATOJA TUHANSIA SUOMEN MIEHIÄ.

Suomen lehdet salaavat meidän mieshukkamme, mutta jokainen meistä tietää, että sodassa on mennyt jo satoja tuhansia parhaassa iässä olevia Suomen miehiä.

Yksistään meidän 7. komppaniamme on menettänyt sodan uhreina yli 40 miestä.

Pojat! Jokainen teistä odottaa sodan loppua. Mutta uskokaa minua, ettei sota lopu niin kauan kuin te olette vieraalla maalla.

JR 10 3. patalj. 7. kompp. sotamies

Veikko KEKKI.

ON PARASTA PALATA VANHALLE RAJALLEMME.

Minä muistan hyvin taistelut, joissa kaatuivat kersantti Veikko Varpunen, korpraali Matti Rusanen ja monet muut.

Voiko sanoa, että he kaatuivat omaa isänmaataan puolustaessaan? Ei voida. He saivat surmansa Neuvosto-Karjalassa. Se ei ole meidän isänmaatamme. Rajamme ovat jääneet kauas taakse. On parasta palata vanhalle rajallemme. Antaa Mannerheimin sotia, jos hän kaipaa „Suur-Suomea“. Mutta meille riittää maata vanhan rajamme takanakin.

JR 52:n 1. pataljoonan, 3. kompp. sotamies

Toivo KORHONEN.

Toivo KORHONEN

Veikko KEKKI

Orvo SAARINEN

OMASSA MAASSA ON KERJÄTTÄVÄ LEIPÄÄ SAKSALAISELTA.

Lieksassa on paljon saksalaisia. Paljon suomalaisia naisia on saksalaisista raskaana. Saksalaisten isännöityä Lieksassa kuvaa se, että kauppojen ja liikkeiden mainostuksetkin ovat saksankielisiä. Ravintolat ovat täpösen täynnä mässäileviä saksanmiehiä. Vaikka minä vain ohimennen näin tuon meiningin Lieksassa, niin minua jurppi se, että omassa maassakin täytyy kerjätä leipänsä saksalaisilta. Naiset ja lapset värjöttelivät ruokaloitten edessä ja anoivat leipäpalaa ja kokosivat saksalaisten ruuan jätteitä sammuttaakseen niillä nälkäänsä.

Majuri Hirvan tykistöpatteerin sotamies

Orvo Olavi SAARINEN.

SOTAVANKEUTTANI EN KADU.

Sotavankina oloajalla olen syönyt kolme kertaa päivässä keittoruokaa. Suomen propaganda koetti meille syöttää sellaista juttua, että Venäjä kärsii pian tappion, sillä siellä ei ole mukaleipää. Vankina oloajanani olen saanut leipää enemmän kuin Suomen armeijassa ollessani. Nyt, kun olen työssä, saan leipää 800 grammalla päivässä.

JR 52 8. komppaniasta 2. joukkueen sotamies

Eino LUOMANSUU.

PUNAINEN ARMEIJA HYÖKKÄÄ

*Stalingradin luona, Keskirintamalla, Voroneshin suunnalla
Pohjois-Kaukasiassa ja Laatokan eteläpuolella*

PUNAISEN ARMEIJAN hyökkäys, joka alkoi marraskuun 19 päivänä 1942 Stalingradin luona, kehittyi valtavalla voimalla ja laajenee yhä uusille rintamille. Saksalaiset perääntyvät kaikkialla suurta mieshukkaa kärsien. Punainen armeija on ottanut kymmeniä tuhansia vankkeja. Allaesitetyt poiminnat Neuvostoliiton Tiedotustoimiston virallisista tiedonannoista osoittavat, miten Punaisen armeijan hyökkäys Itärintamalla kehittyi.

Joulukuun 31 päivänä. Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoitti, että kuusi viikkoa kestäneiden taisteluiden aikana on Punainen armeija lyönyt hajalle saksalaiset joukot Stalingradin luona, saartanut 22 vihollisdivisioonaa ja ottanut 137.000 vankia. Romanian armeijan V armeijakunta, johon kuului 20.000 miestä, on antautunut kokonaissuudessaan.

Tammikuun 1 päivänä. Neuvostojoukot Keskirintamalla valloittivat Velikie Lukin kaupungin. Kaupungin varuskunta on tuhoutunut viimeiseen mieheen, kun se kieltäytyi antautumasta. Tätä ennen olivat neuvostojoukot surmanneet Keskirintaman taisteluissa 75.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

Tammikuun 5 päivänä. Sotavankien lukumäärä Stalingradinseudulla on kohonnut 144.000 mieheen. Neuvostojoukot antaneet iskun saksalaisille Pohjois-Kaukasiassa, valloittivat Naltshinkin kaupungin ja kymmeniä muita asutuskeskuksia sekä ottaneet 11.000 vankia.

Tammikuun 11 päivänä. Punaisen armeijan hyökkäys Pohjois-Kaukasiassa jatkuu. Neuvostojoukot valloittivat takaisin Mineralnye Vodyn, Pjatigorskia, Kisljovodskin ja Sheleznovodskin kaupungit sekä edenneet lähes 200 kilometriä.

Tammikuun 16 päivänä. Neuvostojoukot murtaneet kolmessa kohdassa saksalaisten puolustus-

linjan Voroneshista etelään ja edenneet 60—90 kilometriä. On vapautettu 600 asutuskeskusta ja otettu 17.000 vankia. Saksalaiset menettäneet kolmessa päivässä yksistään kaatuneina 15.000 miestä.

Kun Stalingradin luona saartettujen 22 vihollisen divisioonaa ovat kieltäytyneet laskemasta aseitaan Punainen armeija on alkanut saartettujen vihollisjoukkojen tuhoamisen. Seitsemän päivän aikana on surmattu 25.000 ja otettu vangiksi lähes 7.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

Tammikuun 18 päivänä. Vankien lukumäärä Voroneshin rintamalla noussut 31.000 mieheen. Neuvostojoukot lyöneet hajalle neljännen italialaisen armeijakunnan.

Punainen armeija siirtynyt hyökkäykseen Laatokan eteläpuolella Pähkinälinnanseudulla ja murtanut Leningradin saartorenkkaan, valloittanut m.m. Pähkinälinnan kaupungin. Taistelukentälle jäänyt yli 13.000 saksalaisen sotamiehen ja upseerin ruumiit.

Tammikuun 19 päivänä. Punaisen armeijan joukot jatkavat menestyksellisesti hyökkäystään Voroneshin rintamalla. Vankien lukumäärä kohonnut 52.000 mieheen, niistä 27.500 unkari-laista ja 22.000 italialaista.

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu kaikilla mainituilla rintamaloilla.

SUOMEN JA AMERIKAN SUHTEIDEN KÄRJISTYMINEN

”SUOMEN SOSIAALIDEMOKRAATTINEN LEVOTTOMANA

Tukholman radion luettiin äskettäin ”Suomen Sosialidemokraattien” kirjoitus, jossa sanotaan, että Suomen kansa ei halua diplomaattisten suhteiden kärsimistä Suomen ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen välillä, mutta samalla todetaan, että viimeiset tapahtumat ovat huonontaneet näitä suhteita. ”Suomen Sosialidemokraattien” mielestä on jotain tehtävää näiden parantamiseksi.

Niin kauan kuin Suomi pysyy Hitlerin sotatelevisioiden suhteiden parantamiseksi Amerikkaan voi olla puhuttu. Päinvastoin ne tulevat yhä vain kärsimään. Siinä ovat selvänä merkinä Amerikan hallituksen toistuvien varoitukset: Suomen konsulaarivirastojen sulkeminen, Suomen lähetystön Amerikan harjoittaman n.s. ”tiedotustoiminnan” lakkauttaminen Amerikan kansa vaatii sotajulistamista Suomelle. Ne maalien suhteiden palauttaminen mahtavaan ja viljarikkaaseen Amerikkaan on Suomen kansalle aivan välttämätön elinehto. Sen ymmärtää jokainen. Mutta se ei ole mahdollista muuten kuin tekemällä selvä ja ehdoton pesäero Hitler-Saksasta. Hitlerin käsitys uusista suhteista ei ole muuta nykyiset hallitukset eivät tätä voi eivätkä halua tehdä. Se voidaan toteuttaa vain siten, että kansa sitä vaatii.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 10
1943

RINTAMALEHTI

Torstaina
tammikuun 28 p:nä

VUODEN 1918 MUISIO

25 VUOTTA on kulunut Suomen kansallissodan alkamisesta. Vuoden 1918 valtavat tapahtumat, Suomen työtätekevän kansan kolme kuukautta kestänyt uljas taistelu vapautensa ja todellisen kansanvallan puolesta Mannerheimin lahtareita ja saksalaisia pyöveleitä vastaan, kansan vapaustaistelun verinen kukistaminen vieraan vallan avulla sekä sen jälkeen riehunut raakalaismainen valkoinen terrori ovat jättäneet häipymättömän jäljen Suomen kansan miellin.

Vaikka valkoiset telottajat Mannerheimista, Sihvosta ja Valleniukselta Isontalon Anttiin, Rummin Jussiin ja Saaren Jalluun saakka vannottivat tappavansa sukupuuttoon kaikki vuoden 1918 vapaustaistelijat, vaikka Kiannon ja Haarlan tapaiset lahtarikirjailijat hihkuivat, että ”jokainen punainen naaras on tapettava ja hänen sikiönsä istutettava aidanseipäeseen”, osoittautui tuo tehtävä heille ylivoimaiseksi. Punaisten puolella oli näet Suomen kansan valtava enemmistö.

Rahavaltiaat tarvitsivat työvoimaa riistettäväkseen, tykinruokaa sotaseikkailujaan varten. Tästä syystä jäi suuri osa vuoden 1918 vapaustaistelijoina, heidän vaimoistaan ja lapsistaan tappamatta. Monet punakaartilaisien pojat on kutsuttu isiensä teloittajien komentamaan Suomen armeijaan. Näin ollen eivät Suomen valkoiset vallanpitäjät voi sivuuttaa vaikenemalla vuoden 1918 muistoa. Heidän on pakko sanoa jotakin inhoittavien tihutöittensä puolustukseksi — ja siinä ei auta muu kuin häikäilemätön valehtelu. He väittävät taistelleensa vuonna 1918 Suomen itsenäisyyden puolesta. Se on kansan kosta pelkävien lahtarikonien hätävalhe. Suomen itsenäisyys oli taattu jo kauan ennen kansallissodan alkamista. Joulukuun 6 päivää ei suotta vietetty Suomen itsenäisyyden päivänä. Tuona päivänä vuonna 1917 Venäjän neuvostohallitus tunnusti muodollisesti Suomen riippumattomuuden. Tosiasiallisesti se oli taattu jo marraskuun 7 päivänä 1917, jolloin Venäjällä kansa otti vallan omiin käsiinsä, kukistaen kansojen sortajat. Suomi sai riippumattomuutensa lahjaksi Venäjän suurelta vallankumoukselta, Venäjän kansalta, suuren Leninin kädestä.

Suomen nykyiset vallanpitäjät ja heidän suora-

naiset edeltäjänsä eivät ole milloinkaan taistelleet Suomen itsenäisyyden puolesta. Heidän taistelunsa on ollut taistelua rahavaltiaitten pienen ryhmäkunnan itsekkäiden riisto- ja anastuspyyteiden puolesta. Niiden nimessä ovat he olleet valmiit myymään ja kavaltamaan Suomen itsenäisyyden kellen tahansa, kuten historialliset tosiasiat osoittavat.

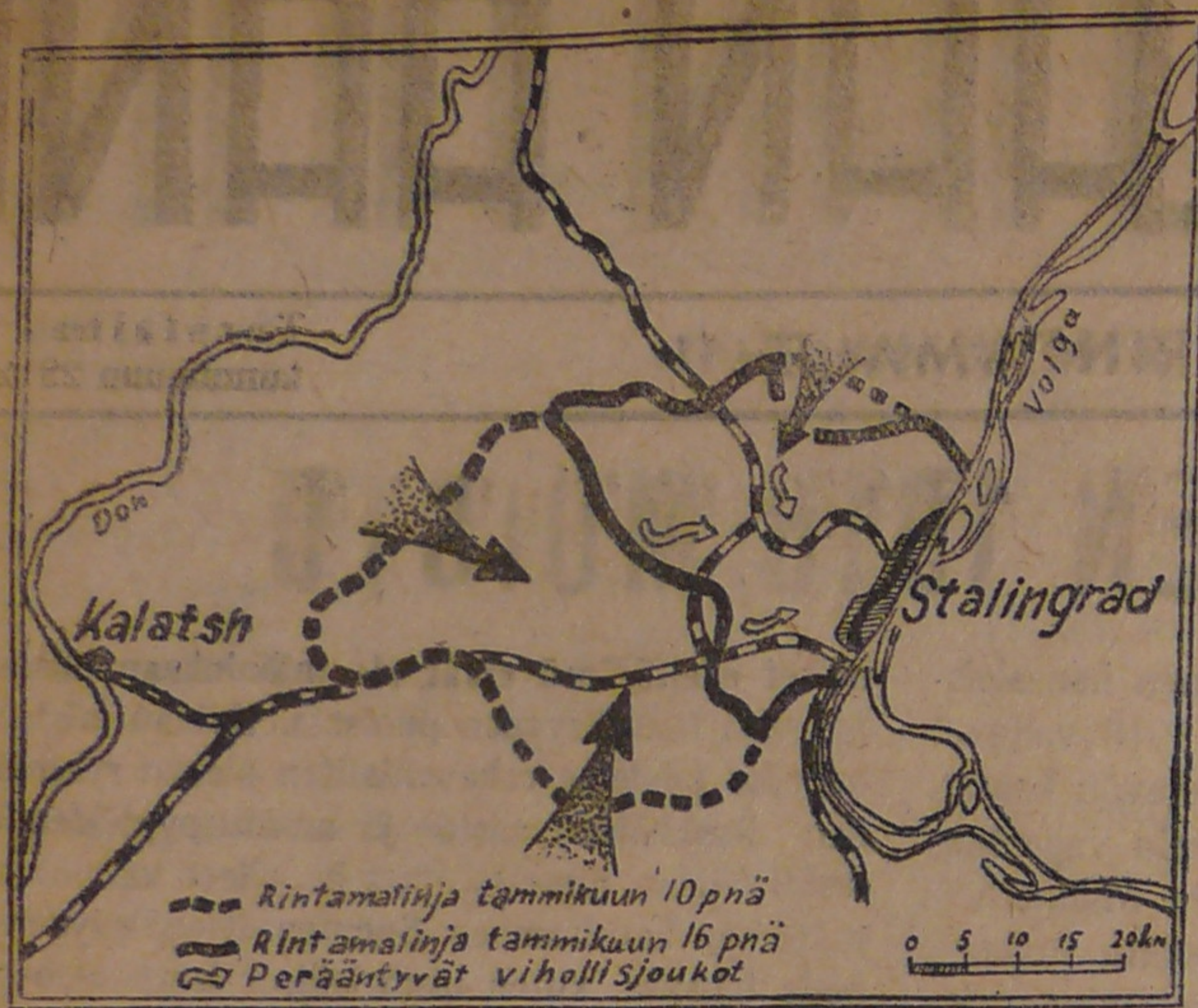
Samaan aikaan kuin Venäjän vallankumoukselliset Leninin ja Stalinin johdolla taistelivat koko tammikuun Suomen kansan oikeuksien puolesta, stalinilaisista sortopolitiikkaa vastaan, istui Mannerheim Pietarissa Nikolai II jalkain juuressa, muiden Suomi-syöjien joukossa, ja suomettarelaisen nykyisten kokoomuspuolueen — napamiehet saarnasivat alistumista tsarismiin mielivaltaan.

Kesällä 1917, jolloin Suomen eduskunnan enemmistö, Suomen työväen edustajat, todella taistelivat Suomen itsenäisyyden puolesta Kerenskin väliaikaista kapitalistihallitusta vastaan, saivat nuo samat herrat juonittelullaan aikaan sen, että Kerenski hajoitti Suomen eduskunnan ja lähetti huusarinsa estämään sitä kokoontumasta.

Kun Venäjästä tuli Neuvostovalta, oli Suomen rahavaltiaitten etsittävä muualta tukea taistelulle Suomen kansan suurta enemmistöä vastaan. Vuonna 1918 he säilyttivät vallan käsissään kutsuamalla saksalaisen sotaväen nujertamaan kansan vapaustaistelun. Tuon ”avun” hinta oli Suomen itsenäisyys. Suomesta piti tehtävän saksalaisen kuninkaan hallitsema Saksan vasallivaltio.

Se hinta, jonka saksalaiset ottavat nyt Suomen vallanpitäjille antamastaan ”avusta”, on monin verroin raskaampi kuin vuonna 1918. Heille ei riitä se, että ovat saaneet Suomen herroilta luvan polkea jalkoihinsa Suomen itsenäisyyden. He vaativat nyt Suomen miesten sydänveren, naisten, lasten ja vanhusten alistamisen orjikkeeseen.

Suomen rahavaltiaat, jotka nyt samoin kuin vuonna 1918 luulivat voivansa toteuttaa itsekkäät ryhmäpyyteensä saksalaisten avulla, ovat tällä kertaa erehtyneet laskelmissaan. Verivero on maksettu, Suomen itsenäisyys on menetty, mutta valloitusunelmat ovat rauenneet tyhjiin, sillä ne on rakennettu hiekalle. ”Mahtavaksi” ja ”voittamattomaksi” luultu liittolainen — Hitler-Saksa on romahduksen partaalla.

Saarrettujen saksalaisten joukkojen asema Stalingradin luona

Punaisen armeijan uusia voittoja

Neuvostojoukot ovat valloittaneet Armavirin kaupungin ja Volokonovkan piirikeskuksen

1) Taka-Kaukasian rintaman joukot valtasivat tammikuun 23 päivänä ripeällä hyökkäyksellään Armavirin kaupungin ja suuren rautatiesoimukohdan.

2) Voroneshin rintaman joukot kehittäen edelleen hyökkäystään valtasivat Volokonovkan piirikeskuksen ja suuren rautatieaseman.

Yhdeksän vuorokautta kestäneissä taisteluissa Voroneshin rintaman joukot ovat lyöneet hajalle vihollisen 17 jalkaväkidivisioonaa, niiden joukossa 9 unkarilaista jalkaväkidivisioonaa (6., 20., 7., 13., 10., 12., 19., 23. ja 9. divisioonan) sekä erillisen hyökkäysvaunuprikaatin; neljä saksalaista jalkaväkidivisioonaa (26., 16., 385. ja 387. divisioonan); viisi erillistä saksalaista jalkaväkirykmenttiä ja yhden erillisen hyökkäysvaunuosaston, johon kuului 60 hyökkäysvaunua; italialaisen alppiarmeijakunnan, johon kuului 2., 3. ja 4. vuoristojääkäri- sekä 156. jalkaväkidivisioonaa.

Voroneshin luona otettujen vankien lukumäärä lisääntyi tammikuun 22 päivän iltaan mennessä 12.000 sotamiehellä ja upseerilla. Näin ollen Voroneshin rintamalla otettujen sotavankien yhteinen lukumäärä on noussut 64.000 sotamieheen ja upseeriin.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO.

SAKSALAISET ON AJETTU POIS VORONESHISTA

Punainen armeija ottanut 75.000 vankia

Tammikuun 25 päivänä VORONESHIN rintaman joukot, siirtyen hyökkäykseen VORONESHIN alueella, ajoivat pakosalle saksalaiset joukot ja valtasivat täydellisesti VORONESHIN kaupungin. Donin itärinta kaupungin länsi- ja lounaispuolelta on myös puhdistettu saksalais-fasistisista joukoista.

VORONESHIN alueella otettujen vankien lukumäärä lisääntyi tammikuun 24 päivänä iltaan mennessä 11.000 sotamiehellä ja upseerilla. Näin ollen on VORONESHIN rintamalla otettujen vankien lukumäärä kaikkiaan 75.000 sotamiestä ja upseeria.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO.

Englantilaiset valloittaneet Tripolin

Rommelin armeija perääntyy pakokauhun vallassa

Liittoutuneiden joukot aloittaneet uudelleen hyökkäykset Pohjois-Afrikassa valtojen joukkoja vastaan. Englantilaisien 8. armeija, joka hyökkää Libyasta, valtasi tänä Tripolin, vihollisen tukin dan ja tärkeän satamakaupungin Välimeren rannalla. Akselijoukot perääntyvät epäjärsessä kärsien suurta mieshukua ja materiaalimenetystä. Rommelin armeija on menettänyt kolme neljäsosaa joukoistaan prosenttia hyökkäysvaunuista yli 1.000 tykkiä, 10.000 auton ja 637 lentokonetta.

Samaan aikaan kun englantilaisten 8. armeija ajaa takaisin Rommelin perääntyviä sotajoukkoja Tripolitaniassa, ranskalaiset ja englantilaiset joukot jouduttavat hyökkäysmiehen lännestä ja etelästä lähestyen Tunisian ja Bizertin akselivaltojen viimeisiä tukitua Afrikassa.

Pakko

„Hyvä päivä, lahtipojat“

Näillä tavallaan kuolemanmilla sanoilla Mannerheimin lahti vehti kesällä 1918 Lahden suuntaan. Tässä sodassa on nähty laisten „vapauttajien“ kanssa juuri ollut suorittamassa kaartilaisvankien joukkojen siä Hennalan kasarmeilla. Yleisö on ollut näihin saakka siinä luulossa, että tuo ilkeä siinä pääsi Mannerheimilta ja gossa. Vieläpä Lahden „lahtipojat“ olivat pitkän aikaa mieltä, että Mannerheimin kanneeksi heitä vastoin tahtoa. Näkiväthän he, että äijä on maalainen eikä osaa kunnioittaa suomen kieltä.

Nyt, vuosikymmenten tuua, alkaa selvitä, että Mannerheimilla oli piru mielessä. Hän risti Lahden suojeluskunnalaiset „lahtipojiksi“.

„Kuinka se on mahdollista“

TEI TOTUUS OHTUISI

Valkoisen terrorin uhreja

Ukahnutettuaan saksalaisen väen avulla Suomen työtälönnä 1918, valkoisen Suomen punakaartilaisien johtosakki esi vankileireille 90.000 Suomalaisista.

Virallisten tietojen mukaan oli kesäkuun 26 päivänä 1918 „tiopetoksesta“ syytettyjen lukumäärä 74.000 hen-

uoden 1918 kesän ja syksyn aikana kuoli keskitysleireillä nälkoin ja kulkutauteihin 12.000 keä.

lahtrikaartilaiset ampuivat ja

uttivat kuoliaiksi 15.000 hen-

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

laisten 8. armeija ajaa takaisin

Lahtarit ovat auttavinaan murhaamiensa punakaartilaisien leskiä

Eräs Rukajärven suunnalla toimivan 6. Erillisen rajajääkäripataljoonan entinen sotamies, vuonna 1918 murhatun punakaartilaisen poika, kirjoittaa meille:

„Suomen lehdet ja radio pitävät nykyään hyvin suurta suuta vuoden 1918 punakaartilaisien leskille ja alaikäisille lapsille myönnetyistä 200 markan kuu-kausivastuksesta. Meistäkin, 6. Erillisen rajajääkäripataljoonan sotamiehistä, tuntui tuo tohina alunpitäen hyvin epäilyttävältä. Kyselimme ihmetellen toisiltamme, oliko kysymyksessä todellakin punakaartilaisien leskien ja punaorpojen auttaminen, vai jokin muu. Pojat ihmettelivät, että mistäs nyt tuuli puhalttaa, kun nuo tähän saakka niin halveksitut punakaartilaisien lesket ovat näin odottamatta tulleet tuollaisen „huomaavaisuuden“ kohteiksi niiden samojen herrojen taholta, jotka ovat syyllisiä heidän miestensä murhaan. Hyvin kummalliselta tuntui se, että nyt, kun kansalaissodasta on kulunut

jo 25 vuotta ja punaorvot, mikäli he ovat säilyneet hengissä, ovat jo kauan sitten olleet aikamiehen kirjoissa, aletaan puhua punakaartilaisien „alaikäisten lasten“ avustamisesta. Missä ne ovat, nuo alaikäiset lapset? Ja kuinka paljon on vielä elossa punakaartilaisien leskiäkään? Missä on ollut Suomen hallitusherrojen „huolenpito“ punakaartilaisien leskistä ja punaorvoista kokonaista 25 vuotta? Ja mitä tuolla 200 markalla nykyoloissa saa?

Etsiessämme vastausta näihin kysymyksiin, meille selvisi, että kysymyksessä ei ole punakaartilaisien leskien auttaminen, vaan propagandahumpuuki, karkea pilanteko lahtareitten murhaamien punakaartilaisien omaisten kustannuksella.

Meitä, punakaartilaisien poikia ja meidän äitejämme ei petetä tuollaisella humpuukilla. Eikä meitä myöskään osteta 200 markalla. Tuo almu ei tee meitä yhtään halukkaammiksi tapattamaan itseämme isiemme pyöveleitten järjestämässä „Suur-Suomi“-seikkailussa. Herrat ovat erehtyneet laskuissaan.“

„SAKSAN ARMEIJA LÖYTÄÄ HAUTANSA VENÄJÄN AROILLA“

„Kuilu Skandinavian kansojen ja Suomen välillä syvenee“

Tukholma. „Eri yhteiskuntapiirit Suomessa ovat rauhattomia Neuvostoliiton—Saksan sodan lopputuloksista“ — kirjoittaa „Göteborgs Sjöfarts- och Handelstidning“. „Ne, jotka luulivat, että Neuvostovalta tuhotaan 6 viikossa, huomaavat erehtyneensä. Ne näkevät, että „kotmannen valtakunnan“ armeija kulkee Ruotsin kuninkaan Kaarle XII ja Napoleonin jälkiä, löytäen sekä hautansa Venäjän aroilla...“

Vaikka Suomi uskotteleekin, että se ei halua rikkoo ystävällisiä välejä Yhdysvaltoihin, niin tosiasiaan on, että Suomi on rikkonut diplomaattiset suhteensa Suur-Britanniaan ja lakkaamatta vannonut uskollisuuttaan Saksalle. Kun nyt tapahtumat Itärintaman sotanaäyttämöllä ovat viimeisten viikkojen aikana alkaneet saada yhä uhkaavamman luonteen saksalaisille, ovat Suomen tulevaisuuden näköalat käyneet entistä synkemmiksi. Kaikki tosiasiat osoittavat, että Saksa tulee voitetuksi tässä sodassa.

On aivan kiertämätöntä, että mitä kauemmin Suomi pysyy sotaliitossa valtio, joka on alistanut valtaansa kaksi Skandinavian maata, sitä syvemmäksi tulee kuilu Skandinavian kansojen ja Suomen välillä. Tätä kuilua ei voi täyttää minkäänlaisilla sumupuheilla.“

laisten 8. armeija ajaa takaisin

PUNAINEN ARMEIJA HYÖKKÄÄ

Kahdessa kuukaudessa yli 200.000 sotavankia. — Neuvostojoukot edenneet Stalingradin suunnalla ja Pohjois-Kaukasiassa yli 300 kilometriä. — Leningradin saartorengas on murettu. — Stalingradin luona saarretun saksalaisen armeijaryhmän asema toivoton. Velikie Luki Punaisen armeijan käsissä

PUNAINEN ARMEIJA hyökkää yhä lisääntyvällä voimalla itärintamalla: Pohjois-Kaukasiassa, Keskirintamalla, Donin alajuoksun varrella, Voroneshin rintamalla, Severny Donetsin varrella sekä Leningradin luona.

Stalingradin rintama. Lyötyään hajalle saksalaisten joukkojen ryhmittymän Punainen armeija on edennyt yli 300 kilometriä länteen Stalingradista vapauttaen yli 2.000 asutuskeskusta. Hyökkäävien joukkojen selkäpuolelle jääneet 22 vihollisdivisioonaa on saarrettu tiukalla renkaalla Stalingradin luona. Niiden asema on toivoton.

Keskirintamalla ovat neuvostojoukot murtaneet vihollisen puolustuslinjan, tuhonneet 75.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria ja valloittaneet strategisesti tärkeän Velikie Lukin kaupungin ja rautatiesolmun. Kaupungin varuskunta (15.000 miestä), joka kieltäytyi laskemasta aseltaan, on tuhouttu viimeistä miestä myöten.

Pohjois-Kaukasiassa ovat Punaisen armeijan joukot edenneet yli 300 kilometriä. Ne ovat jo Armavirissä, joka on mitä tärkein rautatiesolmu Taka-Kaukasiaan ja Mustan meren rannikolle johtavien ratojen yhtymäkohdassa. Saksalaiset perääntyvät sekasorron vallassa jättäen perääntymistielleen haavoittuneensa ja suuret määrät sotakalustoa.

Leningradin ja Olhavan rintaman joukot ovat murtaneet Leningradin saartorengaan Laatokan eteläpuolella ja vallanneet

KYLÄ SAKSMANNI SANOJA LOY

Pähkinälinnan. Hyökkäystaistelut jatkuvat.

Voroneshin eteläpuolella hyökkäävät neuvostojoukot ovat lyhyessä ajassa lyöneet hajalle vihollisen 17 jalkaväkidivisioonaa, vapauttaneet yli 600 asutuskeskusta ja ottaneet tammikuun 19 päivään mennessä 52.000 vankia, niistä 27.500 unkarilaista ja 22.000 italialaista. Tammikuun 19 ja 24 päivien välisenä aikana

on vankien lukumäärä 23 tuhannella.

Kaksi kuukautta kestäneen itärintaman taisteluissa, tammikuun 19 ja tammikuun 24 välisenä aikana, on Punainen armeija ottanut vangiksi 200.000 saksalaista, 200.000 romanialaista ja unkarilaista sotamiestä ja upseeria. On saanut 500.000 sotavankia.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 11
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
helmikuun 1 pnä

STALINGRADIN MOTIN SELVITYS ON PÄÄT-
TYMÄSSÄ

Tuhottu 40.000 ja otettu vangiksi 28.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria. Sotasaaliina 49.000 autoa, 45.000 kivääriä, 3.000 tykkiä y.m. sotakalustoa

Jatkaen hyökkäystään Stalingradin luona saarroksissa olevia saksalais-fascistisia joukkoja vastaan Donin rintaman joukot ovat ankarien taisteluiden jälkeen tuhottu vihollisen monilukuiset, erittäin lujat linnoituslaitteet. Pääpiirteissään suorittaneet loppuun saarroksissa olevan ryhmittymän murskaamisen.

Aikaisemmin julkaistujen tietojen lisäksi meidän joukkomme ovat taisteluiden aikana tammikuun 17 päivästä tammikuun 26 päivään vallanneet seuraavat tärkeät linnoitetut puolustuskohdat: Pestshankan, Kuporosnojen, neuvostotila „Gornaja Poljanan“, Bokshaja Rossoshkan, huuttori Gontsharan, Podsobnoje Hozjaistvon, Orlovkan, Gorodishtshen, Kuzmitshin, neuvostotila „Opytnoje Polen“, huuttori Borodkinin, Shishljankinin, Novaja Nadeshdan, Uvarovkan, Aleksandrovkan, Kamenny Bujerakin, Stalingradskin, Opytnaja Stantsijan, Studenaja Jablonovkan, Aleksejevkan, Verhnaja Jelshankan, Nishnaja Jelshankan, Staro-Dubrovkan, Zelenaja Poljanan, Poljakovkan, Leso-Posadotshnan, Kultstanin sekä Vorponovon, Jelshankan, Drevni Valin, Konnyn, Razguljajevkan, Gumrakin ja Sadovajan rautatieasemat ja pysäkit.

Sitä paitsi meidän tykistömmme, miinan- ja kranaatinheittimemme ja pioneerijoukkomme ovat tänä aikana hajoittaneet 620 linnoitettua puolustussolmukohtaa ja korsiua, 40 lujasti varustettua tähystysasemaa, hävittäneet ja vaimentaneet 220 vihollisen tykki- ja kranaatinheitinpatteria.

Vihollisesta on puhdistettu 835 neliökilometrin alue.

Kaikkiaan Stalingradin luona saarroksissa olevia saksalais-fascistisia joukkoja vastaan suoritetun päähyökkäyksen alusta lähtien meidän joukkomme ovat tammikuun 10 päivästä tammikuun 26 päivään vallanneet 60 vahvasti linnoitettua ja saksalaisen puolustussolmukohdakseen muuttamaa asutuskeskusta, 9 rautatieasemaa, hajoittaneet 2.146 korsiua, 115 lujasti varustettua tähystysasemaa, tuhonneet ja vaimentaneet 537 vihollisen tykki- ja kranaatinheitinpatteria.

Vihollisesta on puhdistettu 1.400 neliökilometrin alue. Liikenteelle on vapautettu Stalingrad—Povorinon, Stalingrad—Tatsinskajan ja Stalingrad—Salskin rautatiet.

Päähyökkäyksen aikana saarrettuja vihollisjoukkoja vastaan meidän joukkomme ottivat vangiksi 28.000 ja tuhosivat yli 40.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

Tuhoamatta on jäänyt vielä kaksi hajallaan olevaa ja toisistaan eristettyä pienempää vihollisryhmää, joiden yhteinen lukumäärä ei nouse yli 12.000 miehen, toinen ryhmistä on Stalingradin pohjoispuolella ja toinen lähellä Stalingradin keskiosaa.

Molempien vihollisryhmien kohtalo on ratkaistu ja niiden tuhoaminen on kahden—kolmen päivän asia.

Tänä aikana meidän joukkomme ovat ennakkotietojen mukaan ottaneet seuraavan sotasaaliin: 523 lentokonetta, 1.297 hyökkäysvaunua, 2.978 erikokoista tykkiä, 904 miinan- ja kranaatinheitintä, 4.870 konekivääriä, 45.000 kivääriä, 49.000 autoa, 4.660 moottoripyörää, 229 traktoria, 4.570 sotamateriaalikuorma, 170 radioasemaa, 3 panssarijunaa, 42 veturia, 230 rautatievaunua, 160 sotatarvikke- ja asevarastoa sekä paljon muuta sotamateriaalia.

Punaisen armeijan Ylipäällystön suunnitelma saksalais-fascististen valiojoukkojen suuren ryhmittymän saartamisesta ja tuhoamisesta on täten toteutettu pääpiirteissään.

Sotahistoria ei tunne toista tapusta, jolloin niin suuri määrä säännöllistä, nykyisellä sotatekniikalla äärimmilleen varustettua sotaväkeä olisi saarrettu ja tuhouttu.

NEUVOSTOLIITON
TIEDOITUSTOIMISTO.

NEUVOSTOJOUKOT VALLANNEET TAKAISIN
KASTORNOJEN KAUPUNGIN

Tammikuun 28 päivänä meidän joukkomme valtasivat päättävän rynnäkön jälkeen Kastornojen kaupungin ja suuren rautatiesolmun. On otettu sotasaaliista ja vankeja.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO.

Kastornojen kaupunki sijaitsee 60—70 kilometriä länteen Voroneshista Moskovasta etelään johtavan rautatien varrella. Kaupunki on tärkeä rautateiden yhtymäkohta.